

Dumitru Dumitrescu

# INTERFERENȚE





DUMITRU DUMITRESCU

# INTERFERENȚE



## Cuvântul autorului

*Poezia izvorăște din spirit, este cântec, este esența vibrației sufletești din aria simțurilor, este desăvârșirea pioșeniei în minunatul act al creației divine.*

*Undele spirituale (informațiile elementare) emanate în și din substanță, atunci când străbat suprafețele de separație dintre stările de agregare conexe, se divid pulsatoriu în unități corespunzătoare fenomenelor de reflexie, refracție, dispersie, difuzie, interferând armonic, întrepătruns. Prin interferență se dezvoltă percepția senzorială care preia, monitorizează și procesează evenimentele în stări specifice anatomiei umane.*

*Doresc să relievez prin poemele scrise și grupate în patru cicluri, interferențele gândurilor cu simțurile, considerând ființele entități translative ale informației accesate și transmise către și dinspre univers, în imagini, sunete, senzații, sentimente.*

*Aflat în centrul comun al zonei de intersecție segregaționară, Omul încorporează trinitatea spirituală absolută pe lanțul cromozomial al lutului, fiind corolarul desăvârșit al dragostei, precum zborul îngerilor de lumină deasupra întunericului misterios al necuprinsului.*

Motto:

*Doamne,*

*Limpește-mi ochii, să pătrund  
în adâncul inimii Tale, să cercetez  
și să scot prin puterea gândurilor  
mele, perle de iubire!*

# REFLEXIILE ASCENSIUNII, ÎMPLINIRII, REGRESIEI ȘI ÎNTOARCERII

---

## 1. REFLEXIILE ASCENSIUNII

5

---

I

A început din nou să ningă peste iarnă  
Prin fulgi, secunde, clipe, cu răni nevindecate,  
Clocotitor trecutul din înapoi răbufnă  
Erupt telurul crește în plăgi pietrificate .  
Grebănul minții lavă din gânduri așchiază  
Imagini explozive pe un ecran agoric,  
Pulverizează neantul în sfere spiraline  
Agonizându-mi viața din trupul euforic....  
Caut repere, axe, noduluri cardinale,  
Mă-nțeapă vremea udă cu coarne bourești,  
Deasupra e eterul, zac amorțit în valul  
Amirosind a spumă de vinuri sâmburești!

Nedumerit, zănatec, sorbindu-mi picătura  
Otrăvii așezate în colțul gurii slute,  
Răstălmăcesc trecutul pe răni nevindecate,  
Clocotitor prezentul din fulgi, secunde, clipe ...  
Imagini explozive pe un ecran agoric  
Agonizează ființa-mi din trupul euforic!

## II

Privesc cum trece timpul și răul cum renaște,  
Ia forme elitiste sau corporative,  
Se schimbă generații, își împărțesc puterea  
În tabere adverse și degenerative ...  
Se-nvârte doar păcatul, hidos în lăcomia  
Recrudescenței crase cu pofticiuni mascate  
Prin mofturi și ifose de pupeze grețoase  
Pe ramuri ministere-n economii blocate ...  
Sălbatică fiară, Putere ..., tu naști monștri  
Smintind mințile tulburi la numărăt arginții,  
Vremelnică fantasmă ce-ți deșertezi lăuntrul  
Împutinând lumescul și bogăția minții!  
Mă miră doar transferul genetic de prostie  
Din etica guvernă pe-a legii făcătură,  
Abiectul ideal se schimbă-n Constituții  
Dând larg desfrâu hoției lipsite de măsură ...  
Privesc cum trece timpul și răul cum renaște-n,  
Doctrine filozofe ..., orăcăit de broaște ...!



### III

Stihiile din suflet s-au transformat în lucruri,  
Nestăvilite furii lovesc în poarta minții,  
Asimptomatic gândul hlizează nebunia  
Ce râde-n colțul gurii când își ascute dinții ...!  
Pălește frumusețea, stă ofilită-n rama  
Prea bunătații fire lăsată de sămânță,  
Crunt germinează răul în adâncita rană  
Secându-i vindecarea prin care se pronunță ...  
Sporește suicidul la tinere vlăstare,  
Sminteala prinde aripi, se-nvârte-n cerc grotescul,  
Bolnavă, vloga vieții jelește prin spitale  
Cu hohot îngeresc, încremenind lumescul ...!  
Guvernele mimează proiecte sociale,  
Reinventează urna și logica ei ură,  
Nesăbuitul despot la vârful de clan împarte  
Bucata servituții cu-a faptelor măsură ...  
Stihiile din suflet s-au transformat în lucruri,  
Domnește nesimțirea prin fel și fel de trucuri!

### IV

Ecoul dimineții îmi bate la fereastră,  
Își despletește zorii pe geamul din oglindă,  
Iluminând veranda ligheanului cu apă  
Se-mparte-n mii de raze vâlătucite-n grindă .  
O tresărire lină dezmiardă ochiul minții  
Pe genele stufoase înfolite-n pleoapă,  
Mă ține așternutul, iar inima-mi tresaltă  
În foșnete de umbre și clipocit de apă .  
A mai trecut o zi, a mai trecut o noapte,  
Uscat e versul lirei iubirii ne-ncepute,

Voi umecta sămânța c-un strop de-amor și, poate,  
Trezi-voi rătăcirea cuvintelor pierdute!  
Din tulburele somn vin grijile, m-adună  
Sub pânda de bumbac cu margini de mătase,  
Stau învelit în gânduri lipit lângă veranda  
Cu gratii la ferestre și borurile trase ...  
Ecoul dimineții îmi bate în oglindă,  
Sunt somnambulul nopții cu ochii prinși de grindă ...

## V

Întregul se destramă, s-a plictisit de sine,  
Primarele armonici au izbucnit... cu ură  
Eternitatea-n spirit prin lupte intestinale  
Furnică-n desfîrare vibrația impură ...  
M-am smuls din tine, Doamne, și azvârlit în haos  
Nu dragoste îți cer, nici milă, nici iertare,  
Dă-mi înapoi păcatul, nu vreau să mai fiu sluga  
Transfiguratei sile, dumnezeită-n stare ...  
Te-am părăsit, vai, Doamne și am cărat cu mine  
Adamul, mărul, frunza, rușinea-n chip de lut,  
Neconținut în preajmă să-ți fiu o alinare  
Atunci când ai dorința ... s-o iei de la-nceput!  
Aș vrea să strig spre ceruri: - Te-ai plictisit de mine?  
Eu, înțărcațul prunc rămas fără cuvinte  
Sunt mielul ce își duce cornițele la gâde,  
Ofrande-nșepătoare aducerii-aminte ....  
Întregul se destramă prin lupte intestinale,  
M-am smuls din tine, Doamne, și am căzut în mine!

## VI

Căci ce sunt eu ? ... Nimicul, mereul veșnic nimeni,  
Adus de pretutindeni și prins într-un atom,  
Nici stea, nici licărire, un semn al Sfintei Vineri  
Pe oarba-mi desfrânare cu sufletul de om ...  
Nu pot strânge în brațe întreaga ta splendoare  
La nobila-ți virtute of, Doamne, mă închin!  
Nădăjduind că, poate, prin noi perechi de aripi  
Spre tine îndrepta-voi prădalnicu-mi destin ....  
Nu vreau să sun în trâmbiți cu pofte inghinale  
Reproiectând păcatu-n cicloane demiurge,  
Sunt trântoru-mbuiat sau praful pe țimbele  
Îngenuncheat Satanei ce cu ulei mă unge ...  
Căci nu mai pot desparte minciuna de rușine,  
Îmi fac din orice gând o patimă adâncă,  
M-a copleșit blestemul de la părinți, prin vine  
Îmi curge alinarea ce mă mai doare încă ...  
Căci, ce sunt eu? ... Nimicul, mereul veșnic nimeni,  
În oarba-mi desfrânare pe postul Sfintei Vineri!

## VII

Ca să mă număr vierme mi s-a promis un titlu ;  
N-am acceptat oferta, cum aş putea eu, oare,  
Favorizatul sorții prin liberul arbitru,  
Să fiu împotrivirea neprihănirii Tale ?  
M-am adunat în simțuri: - Tu, pieri din gând, satană!  
Ispititoare cutră de dincolo de-angoasă,  
Dute 'napoi cu vițiul și toată stricăciunea  
Din carnea-mi bolnăvită și pielea-n coate roasă ...  
Nu dau nicicând poruncă sau sfaturi voluntare,  
Nu-mi voi pleca urechea la spurcăciuni perverse,

Spre tine îndrepta-voi, Stăpâne, a mea rugă  
Și-a clipei îndurare ... cu lacrimile șterse!  
Edenul, spațiul minții, grădina-mprejmuită  
A mea fie-închisoarea, eu, osânditul vornic,  
Neputincios în fapte de-a zilelor ispită,  
Îmi voi plăti păcatul prezentului ceasornic ...,  
Ca să mă număr vierme mi s-a promis un titlu,  
Și-am refuzat oferta prin liberul arbitru!

## VIII

Mâini de cezari lucrează atente la-mpărțeala  
Casei de rugăciune și-a pânzelor armonici,  
Croind sutană sobră de preoțească robă,  
Schimonosim Hristosul, prin fel și fel de cronici...  
Constituiți în taxe de cult sau de blesteme,  
De cununii, pomeni, sfințiri, nașteri și moarte,  
Arginții scriu prohodul pe rama frunții mele  
Acoperind păcatul cu slove-n rugi căci, poate,  
La limita decenței fățarnicii prosperă,  
Neosteniți viclenii de lăcomie-abstractă  
Slujesc la cornul furcii din negura eteră,  
Instituită-n dogme de clan, bandă sau sectă ...  
Se dă bilet de ordin la cozi în zi de moaște,  
Se îmbrâncesc sărmanii spre cupa cu ispită,  
Mărind recrudescența slugărniceitei haite  
A relelor simțirii din colbura-nnegrită!  
Mâini de cezari lucrează atente la-mpărțeală,  
Hristosul plânge-n mine schimonosit în boală!

## IX

Cum e posibil faptul să ducă la casare  
Cuvântul senectuții, lumina din Scriptură,  
În ce război se țese urzeala din sutane,  
Cine să vândă Cristul, ce interese-i mână?  
La inventar, probabil, substanța dezagregă,  
Nu și cuvântul lumii nepieritor în Domn,  
S-a șters puțin cerneala din prea cinstita slovă,  
Restaurând-o, poate, ne vom trezi din somn!  
Acum nu mai străluce din ramele de aur  
S-au înmulțit arginții vânzând mirul, tămâia,  
Lacrima vieții, ceara nearsă-n coș de faur  
A-mbogățit tâlharii și-a pustiit câmpia ...  
La masa Cinei-Taină se spune că e criză,  
Va trebui să stoarcem prinosul din ponoase,  
Pe valurile urii bătui de-a morții briză  
Vom termina odată a ne-nchina la oase!  
S-a șters sfințita Carte-a cuvântului în Domn,  
Restaurând-o, poate, ne vom trezi din somn!

## X

Din mândre curcubeie sămânța diafană  
Scânteie flori de rodii vibrante-n struna lirei,  
Atomizat neantul cu fulgere destramă  
Fiorul adâncimii, brăzdat în colbul zilei .  
Sunt infinite forme prin care nemurirea  
Însămânțează locul embrionar al firii,  
Desăvârșindu-și rostul, ea curățește calea  
Spre-a ne uni cu cerul la porțile-mpinirii!  
Când de amor femeia va-nmuguri-n dorințe  
Eternizate-n coaja păcatului în sine,

Din focul ghenei, viața mirabilei semințe  
Va-nnabila veșmântul petalelor divine!  
Eu te ador, femeie, în tainica-ți văpaie  
Pe unda de mistere a înfloritei rodii,  
Înfolit în scutec sunt pruncul din copaie  
Lăsat la mila sorții nefericitei zodii ...  
Căci de amor femeia va-nmuguri-n dorințe,  
Eterizate-n coaja ... mirabilei semințe!

## XI

Hulit de gura lumii m-ascund la umbră-n spini,  
Sunt osânditul vinei cea fără de scăpare,  
Prizonier sub creanga cu țepi de trandafiri,  
Însângerez în dorul zdrelit de-a ei strânsoare!  
Nu vreau să mai plătesc forțat cauțiunea  
Impusă de iubire și zbier ca un turbat,  
Fruivol în suferință invoc rebeliunea  
Prin care-mi iert greșeala de-amor premeditat ...!  
La tine-mi fuge gândul gol și scăpat din cușcă  
Ce se întoarce glonte, lovindu-mă-n inimă,  
Sunt ținta inocentă din care hiena mușcă  
Carne din piept, iubito,... bucăți fără de vină!  
Iar tu mă oblojești, acoperindu-mi gura  
Să nu mai pot zbiera: - Nebun vreau să trăiesc!  
Sunt vinovatul sincer, sunt cuminecătura  
Ce prin dulceața buzei îți spune: - Te iubesc!  
Hulit de gura lumii m-ascund la umbră-n spini,  
Prizonier sub creanga cu țepi de trandafiri!

## XII

Mi-e trupul stors de vlagă, sunt plin de întristare,  
De parcă astrul nopții s-a pogorât în mine,  
Asfaltul cald al străzii și masa din parcare  
Îmi fac un semn cu mâna la umbră-ntre coline .  
Șirag de gropi mi-e drumul străbătător în stâncă,  
Îngust împotrivirii stihiiilor calcare,  
Din dreapta-mi curge codrul, în stânga-i râp-adâncă  
Culoar așezământ marmidelor de sare.  
Of, inimă nătăngă, îmi ceri să-ți dau ce nu pot  
Din cerbicia minții și-a ei împotrivire,  
Tânguitoare hidră, înoți perfid în șipot,  
Secându-mi obârșia împovărată-n fire ...  
Doar eu îți cunosc taina și pofticiunea crudă,  
Sălbatică vâltoare din rotocol de troacă,  
Alungă-ți vicleșugul tu, hesperidă cutră,  
Căci vom sfârși topiți într-o băltoacă seacă!  
Șirag de gropi mi-e drumul străbătător în stâncă,  
Din dreapta-mi curge codrul, în stânga-i râp-adâncă ...

## XIII

Extensii și umbre din aura nopții  
Sar peste maluri valuri de ceață,  
Fierbe oceanul de-ntunecare,  
Prin catacombe timpul îngheață ...  
Totul e vraise în strada niponă,  
Oameni și fiare zac în nămol,  
Saltă străfundul cu-mpătimire  
Flacăra morții pândește-n atom ...  
Doruri spre ziuă de împăcare,  
Ochi luciferici veghează din iad,

Piețele lumii se concentrează,  
Zornăie-argintii, bursele cad,  
Pacea îngheață în vize și crize  
Circulă liber răul perfid,  
Trista-mpăcare se zbate legată,  
Strânsă în lanțuri și ... pusă la zid .  
Sar peste maluri valuri de ceață,  
Prin catacombe timpul îngheață!

#### XIV

Măsura valorii e batjocorită,  
Valoarea măsurii devine comerț,  
Plata facturii ne-mpuținează  
Și-i trasă la bancă de-un terț!  
Curge sudoarea din fruntea plecată  
Pe cuta adâncă a bunului simț,  
Statul 'năsprește povara fiscală  
Și scoate cosorul cu taxele-n zimț ...!  
Toate-s la ușă: rata la bancă,  
Crivățul iernii, leacul de boală,  
Foamea și grija zilei de mâine  
Plânge copilul să meargă la școală!  
Mâini chinuite amestec-aluatul,  
Arde cuptorul tăciunii în spuză,  
Domnul dă viață și iartă păcatul nativ  
Al fecioarei lehuză!  
Valoarea măsurii devine comerț  
Și-i trasă la bancă de-un terț!



## XV

Pământul și Luna dansează-mpreună,  
Soție și soțiu, furați de amor,  
Fluturi de umbre, pulberi de stele,  
Raze de îngeri, coruri de fulgeri,  
Cântă iubirea cu-mpătimire  
În ritmuri de vals pe strune-n fior ...  
Sun-alăuta veacul în treceri,  
Domnu-și înalță slava la cer,  
Cade din nouri neaua pufoasă,  
Blânda lumină pacea-și revarsă  
Din miezul de pâine în sfânta sămânță  
Si-n bobul stingher ...  
Zvon de iubire, urme de viață  
Ies din adâncuri și curg pe pământ,  
Timpul în sine-i clepsidra întoars-a  
Chemării de lut întocmit prin cuvânt ...  
Blânda lumină pacea-și revarsă,  
Cade din nouri neaua pufoasă ...

## XVI

Luna-femeie mândră-și desface  
Partea bucată din coasta divină,  
Stau laolaltă ger și păcat,  
Dansează-mpreună fluturi și umbre,  
Astrul veghează jocul sălbatic,  
Zilele trec, jarul se-aprinde  
Cu vorbe de-amor pe valuri de timp  
Și-n raze-secunde .  
Pământul și luna valsează-mpreună  
Mire-mireasă, o alt-armonie

De vrajă-mister, uitare-mpăcare  
Blestem sau trădare,  
Inel de logodnă pe degetul nopții  
Ce bate-n fereastra cu dor, în chindie....  
Vin dinspre soare raze de fulgeri,  
Cântă pământul și luna cu glasuri de îngeri!  
Dansează-mpreună fluturi și umbre  
În vorbe de-amor pe valuri de timp și-n raze secunde!

## XVII

Ai așteptat cuminte să vin pe înserare  
Frumoasa mea ispită, ca un bujor de rouă,  
Ești mierea tainei dulci, când, alunecătoare,  
Mi-ai picurat în minte o întâlnire nouă ...  
Poate mă-nșel, dar timpul nu îți găsește vină  
Păcatul e în mine, eu singur mă trădez,  
Sfâșietor e leacul la boala mea venină,  
Căci nu-i găsesc formula și nu-l realizez!  
Citesc iarăși mesajul din telefon, șireato,  
Ce-mi amăgește dorul drept cuminecătură,  
- O, chip frumos de înger, mai vrei ca înc-o dată  
Să îți răspund la vorbe cu dragostea-mi pe gură!  
Să nu crezi că iubirea e zâmbet și dorință  
Prin fructul crud al tainei nedezlegat în muguri,  
A ta ispită dulce o vreau cu prisosință  
Pe flacăra iubirii cu ochi-mi arși de ruguri ...  
Frumoasa mea ispită, ca un bujor de rouă,  
Mi-ai picurat în minte o întâlnire nouă!

## XVIII

Mereu se schimbă banul dintr-o valută-ntr-alta,  
Nu-i pot opri pornirea de vicleș speculantă,  
Ades' îmi spune soața: - Bărbate schimbă banca,  
Coboară și tu cursul la rata mea restantă!  
Prin chin și străduință vom înmulți câștigul,  
Joc de noroc e trocul răscumpărat de alții,  
Dintre-ale noastre râvne ne-alegem cu cârligul  
Înguleratei hiene, ce-n noi înfige colții ...  
Vom rătăci besmetici la umbra fericirii  
Pe-a apelor cascade, -ntr-o lotcă îmbătătată,  
S-au scuturat de țepi pe noi toți trandafirii  
Ce i-am săpat cu grijă și i-am stropit cu apă ...  
Nu vreau recunoștință doar plata-ndreptătită  
La rodul săpăturii c-un șfanț dispreț furată  
Din munca neplătită și ziua nemuncită,  
Vom amâna-mprumutul pentru o altă dată!  
Mereu se schimba banul dintr-o valută-ntr-alta,  
Ades' îmi spune soața: - Bărbate, schimbă banca!

## XIX

E dusă tinerețea, ne-a înșelat norocul ...  
Cu-atât să ne alegem din dragostea curată  
O casă, un cerdac, grădina înverzită  
Și rodul ființei noastre, o zgâtie de fată ...!  
Ne-am chinuit trecutul și-am bătăture în palmă,  
Nu am cerut la nimeni foloase pe degeaba,  
Am instruit copila să nu se creadă doamnă,  
Căci nu avea de unde să știe cum stă treaba!  
Ne-am irosit răgazu-n nenumărate slujbe,  
Prea speriați de lege sau chiar batjocoriți

Am fost târâți pe valul politicii absurde  
Sub ochii minții noastre manipulați, mințiți ...  
Ne-au jupuit averea prin vicleș speculanții  
Și toat-agoniseala s-a transformat în rate,  
Ne-au pus zălog pe casă, iar noi giranți la alții  
Stigmatizați peceții, sclaviei democrate!  
M-am chinuit o viață și-am bătăture în palmă,  
Mi-am instruit copila să nu se creadă doamnă!.

## XX

Nu pot scăpa de plumbul din greaua încercare  
Pe lungul drum al crizei ce-mi face cale-ntoarsă,  
Urma desculță-a tălpii se-aprinde în dogoarea  
Străzii-nnegrite-n zgura ca o cenușă arsă!  
Stau vorbele cusute și prinse cu agrafe  
De foi volante simple în pivniți la răcoare,  
Le prăfuieste timpul albind a lor parafe  
Cu ceara stoarsă-n siglă la margini de dosare ...  
Mă mir că nu scot pana să-mi sfâșii bârfitorii,  
Cuvântul e pumnalul cel iscusit din teacă,  
După atâtea chinuri rămân doar cu fiorii  
Amorțitori pe limba din gura mea săracă ...  
Acum nu îmi mai pasă de ce o să se-ntâmples!  
Mă voi lupta degeaba sau, poate-am să mă-ndrept  
Răscumpărându-mi vina încărunită-n tâmples  
Prin înfrânări voite, învins de-al meu concept .  
Nu pot scăpa de plumbul din greaua încercare,  
Cusută-n foi volante în pivniți la răcoare!

## XXI

Vin înspre noi torente, lovesc munții cu ură,  
Sar cărămizi și pietre, se sparg geamuri la bănci,  
Umanul sângerează-n orgii fără măsură  
Și-am înstegat conștiința-n eșarfe prinse-n lănci!  
Încet, încet morala disoluționează,  
Țipă-n eter arginții stăpânitori ai firii,  
Lovind dumnezeirea încă o dată trează  
Cu cornul suspiciunii din mugurii pornirii ...  
Mi-am inspectat lăuntru perfid, greșos și lacom  
Simțirilor ancestre, viclene din străfund,  
Îmi caut alinarea, greșeala, boala, leacul,  
Tenebrelor ecvestre ce inima-mi străpung!  
Sar cotele valutei revalizată-n burse,  
Cresc polii neputinței pe umere sărace,  
E strânsă-n lanțuri râvna popoarelor aduse  
De lacrima durerii într-un fluent rapace ..  
Vin înspre noi torente, lovesc munții cu ură,  
Umanul sângerează-n orgii fără măsură ...!

## XXII

Șoseaua fuge iute, olog sunt de picioare,  
E drumul vai și-amar, pietroaie și hârtoape!  
Ți-am scris spre dimineață o vorbă de-mpăcare  
Cu-o rugămintă simplă: - Aș vrea să-mi fii aproape!  
Distanțele-s opreliști și ne separă timpul,  
Puterea mea ți-o dărui în forma ei întregă,  
Virtute rătăcită ce-și caută de lucru  
La sânu-ți ispitire, lângă iubirea nadă...  
Of, inimă nătăngă, îmi țeși ca un păianjen  
Fire - conjur, capcană de lacrimi păcătoase,

Șiraguri de mărgele ce pe nisip le spargem  
În dunele plăcerii cu margini lipicioase!  
Tentant și ca o pară e trupul tău, iubit,  
Jilav burete-n rouă, contur de floare, vis,  
Zburdalnic roi de fluturi din nori, nepriceputo,  
Presară dor și lacrimi pe sufletu-mi aprins ...  
Șoseaua fuge iute, olog sunt de picioare,  
Ți-am scris spre dimineață o vorbă de-mpăcare!

### XXIII

Trecut-au câțiva ani de când, frate Fănică,  
Un semn cu mâna stângă la tâmplă ne-ai făcut  
Priveam uimiți cum cazi în ziua cea cumplită  
Nu ne-așteptam la zborul spre stele de-nceput ...  
Zadarnic călătorii ți-au dat prim-ajutorul,  
Am alergat la medici pentru resuscitare,  
Te-ai supt și scurs din brațe uitând să-ți ții piciorul  
Cel drept pe lumea noastră din greua încercare!  
Trecut-au grabnic anii de când, frate Fănică,  
Cinci lumânări au ars lângă o piatră pusă,  
Un semn al suferinței, o licărire mică  
De felinar al lumii în curgere supusă ....  
Stau și aștept la coada din stația pierzării,  
Țin mâinile la tâmple și-am inima în vervă,  
Voi căuta-n curând un loc mai acătării,  
Cu pietre puse sfeșnic și lumânări rezervă!  
Făcut-ai semn cu mâna spre noi, frate Fănică,  
Și ți-au venit pe rând, ... Petre, Costel, Florică!

## XXIV

Doar ghemuit am loc la umbră-n timp și spațiu,  
E totul strâmt în haos, nu mă cuprind în mine,  
Absorb eternitatea din juru-mi cu nesațiu  
Și vreau s-o vând la alții, am donițele pline!  
Când mi s-a spart ulciorul de dunga nepăsării,  
Udatu-s-au cu rouă brândușele și crinii,  
Mustind de-a ei mireasmă a curs sub steaua zării  
Înstupărind bondarii și-nfrunzărind arinii!  
Sunt precupețul lumii de leacuri și-amiroase,  
Transfer latent furtuna dorinței în sămânță,  
Mahmur în complezența vindecătoarei transe,  
Continui munca gnozei, plugarului Săpânță!  
Nu vreau să vând din mine nici îndoieli, nici temeri  
Când peste pacea lumii cutreieră pădurea,  
Alunecând m-apropii de cunoscuți și semeni  
Ce pentru-a mele bunuri își tocilesc securea ...!  
Doar ghemuit am loc la umbră-n timp și spațiu,  
Absorb eternitatea din juru-mi cu nesațiu!

## XXV

Am înghițit mocirla din veghe și trezie,  
Necuketarea minții, străfundul din substanță,  
Cuvintele-mi sunt plute ca într-o erezie  
Ce de pe spumă valul le ține încă-n transă!  
Mă arcuiesc cu forță, încerc să sar pârleazul,  
Am carnea noroită și-am repornit asaltul,  
Refugiu să-mi fii, noapte, poate că nu e cazul  
Să îmi grăbești înotul, de la un mal la altul!  
Însămânțând logodne cu taine și ispite  
Au încolțit în mângă poeme de uitare,

Precupețind fiorul iubirii ne-ncepute,  
Înghit amarul mlaștei în dor și-nsingurare ...  
Nemernicite umbre îmi joacă ochii feste  
La țărnul elegiei de alge plăsmuite,  
Ecouri bat străfundul pornirilor tempeste  
Și trag de calea-ntoarsă-mi cu brațele-ncrucite .  
M-a înghițit mocirla din veghe și trezie,  
Cuvintele-mi sunt plute ca într-o erezie ...

## XXVI

Mă războiesc la poarta cetății vărsătoare  
Căzută-n silnicie, acoperindu-și jaful,  
Talazul spurcăciunii pietrificat în sare  
A obligat străinul să își întoarcă capul!  
Pierdut-ai tu, Ninive, prin farmecele tale  
Ai fost frumoasa lumii și-a relelor urgie  
În fruntea desfrânării când, batjocoritoare,  
Ai pustiit cetatea cu-a ta nevređnicie!  
Femeie, adu apa, e vremea-mpreunării  
De înlăuntra-ți poftă poporul meu disperă  
Frământă pâinea, lutul, repară stricăciunea  
Corabiei lovite de fulgere în velă ....  
Genunchi-mi se îndoaie, uluci întredeschise  
De caserole vechi și de păstrat arginți,  
- Opriți toți trădătorii Ninivelor farise  
Și-i obligați să tragă galerele, cumiți!  
Mă războiesc la poarta cetății vărsătoare,  
Căzută-n silnicie prin farmecele sale!



## XXVII

Ieșiți către lumină, voi, făcători de rele!  
Găsiți-vă scăparea, cărarea se-nterupe,  
Fluvii-potop bat munții și codrii cu putere,  
Căci poarta ta, Gomora, din lagăre se rupe ...  
Te-au prăduit cetate și te-au lăsat rănită,  
Ți-au dezvelit mijlocul cu vorbe de minciună,  
Repară-ți stricăciunea, frământă pâinea, lutul,  
Și întărește coaja pământului, armură ...  
Pierdut-ai tu, Sodoma, prin farmecele tale  
Meșteșugite pricini de foc și viclenie,  
Nemernicita soartă și-a apei revărsare  
Au smuls veșmântul putred de fast și bogăție...  
Așa grăit-a Domnul: - Veți cade secerate  
Și nu veți găsi tihnă la loc de strâmțorare,  
Iertarea de păcate se face doar o dată,  
Ticăloșitei ființe, nerecunoscătoare !  
Ieșiți către lumină, voi, făcători de rele,  
Fluvii-potop bat munții și codrii cu putere!

## XXVIII

Druizi mefistofelici ne-au invadat ținutul,  
Alienați fugarnici de-a muncilor corvoadă,  
Poteci umilitoare subjugă înlăuntrul  
Fiorului ascuns lăsat să se-ntrevadă ...  
Frustrat de injustețea tiparelor firești  
Am dreptul onorabil la viață doar o dată,  
Blazat delațiunii bărbaților onești  
Cer urnei-bășcălie, agenda democrată!  
S-a îmbuibat greșos cu teme populiste  
Lipsite de substanță și credibilitate,

Academia fricii prin boarduri elitiste  
A estimat triumful dreptății cenzurate!  
Absentism la vot? Motivul preacurviei  
La brațul nepăsării prin necomunicare,  
Am înrobit trecutul vândut ca o gerință  
Frăției interlope și necomunitare!  
Alienați fugarnici ne-au invadat ținutul,  
Druizi mefistofelici subjugă înlăuntrul!

## XXIX

Sunt martor incomod, fugar, proscris, dau tema  
Atacului suveică la ițele subtile,  
Argumentând ideea, nelămurindu-mi vina  
Înnod drumul trădării în pânza cea subțire ...  
Ascult neputincios cuvinte austere,  
Discursuri fără noimă cu forme multilingve,  
Cinismul otrăvește câmpia multifloră  
Îmbolnăvindu-mi urbea de cancere benigne .  
E vinovat copilul! El n-a trecut baremul  
Impus prin rele reguli și protocol de fițe,  
Am întrebat odată: - Ce fac educatorii,  
Spre ce doresc să-ndrepte-ale noastre năzuințe ?  
Se poate cumpăra: onoarea, viața, timpul  
Și spre nimic se-dreaptă al nostru ideal,  
Am tranzitat degeaba, căci ne-a lovit întorsul  
Prădalnicelor arderi din regnul animal!  
Sunt martor incomod, fugar, proscris, dau tema  
Deștepților ce vor a-mi rezolva problema!

### XXX

Am observat cum timpul aducerii-aminte  
A înecat amarul trecutelor idile,  
Torent mistuitor înseminând cuvinte  
În pulberi de memorii și-n gânduri infantile ....  
Netulburat misterul mi-a disecat tăcerea  
Reînviind clipita din nevăzuta undă,  
Iluzie ambiguă ce strălucește-aieva  
Pe cuarțul sticlei sparte și ascuțită-n dungă!  
Ocară și batjocuri, sunt vinovat de gura  
Leproșilor cangrenici schițați în metatexte,  
M-au exilat în spațiul mutant compensatoriu,  
Ce levitează-n piatra ruinelor ecvestre .  
Temponaut adulmec ponoasele frustrării  
Impuse fără reguli de monstruosul joc,  
Ontologii zbârcite în pielea nepăsării  
Cu gelozii vândute pe-arginți în loc de troc!  
Am observat cum timpul aducerii-aminte  
A înecat amarul înseminând cuvinte!

---

## 2. REFLEXIILE ÎMPLINIRII

XXXI

Cupolele-n pronaos au clopote și surle  
Prin uși masive duhul străbate nepătrunsul,  
Dintr-o sămânță pusă cel mic se face mare  
Zădărnindu-și moartea, își caută răspunsul ...  
Noi nu vom înțelege vibrația din naos  
Nici raiul cel descris mereu prin înviere,  
Ne prăbușim sălbatic transcendental în haos  
Și amăgim iubirea cu gust dulceag de miere!  
Metafora scăpată din provocarea firii  
A dat putere lumii printr-un altar în chiot  
Ce în exces lovește-n vitralii pantocrator  
Străluminând neantul de heruvimi în chivot!  
Din ziduri curge crezul înjunghiind astralul,  
Substanța din oglindă străluce în uman,  
Semănător, Domine, Tu ne-ai deschis portalul  
Eternului în sacru cu sângele Tău, Graal ...  
Noi nu vom înțelege vibrația din naos,  
Ne prăbușim sălbatic transcendental în haos!

## XXXII

- Frumosule, mi-ai zis în zori spre dimineață,  
Să ai o zi plăcută, noroc și-ți mulțumesc!  
De grija ce mi-o porți, bine-nțeleș că-mi pasă  
Și mor de drag, iubire, la tine mă gândesc ...  
Întreaga apăsare încuibărită-n suflet  
Făcută ghem durerii din ochi iscoditoare  
În patul dezmierdării neprihănit eu cuget  
Și sorb setea văpăii din noi înrobitoare ...  
Mă înăbușă dorul întors gurii de gură  
În fire împletite și gene-mpreunate,  
Am mâna stângă piaptăn făcând despletitură  
Pe râuri de mărgеле cu lacrimi înșirate .  
Ard zorii dimineții din albe catifele  
Și pânză-mbrobodită cusută-n puncte aft,  
Isbăvitoare-aleanuri din gândurile mele  
Îți râșnițesc dorințe în mană pusă-n raft!  
Mă înăbușă dorul întors gurii de gură,  
Am mâna stângă piaptăn făcând despletitură .

## XXXIII

Mărșăluiește fiara spre zidurile Histrei  
Din grotele caverne cu undiri șerpoase,  
S-a-ntunecat pământul, duhnește suflul Hidrei  
Prin cincii perechi de simțuri și ne pătrunde-n case .  
Stă pironit vânatul în greaua sa strânsoare  
Tăiat pe împrejur de săbii bifurcate,  
S-a convertit creștinul la satanism și-l doare  
Singurătatea beznei cu gânduri necurate....  
Adânc zgârâie cutra la ușă, prin birouri,

Dreptatea siluită e răstignită-n ramă,  
Concursuri măsluite, vin din neant ecouri  
S-a șters litera Legii, pământul se destramă!  
Cu glas asurzitor la ceruri țipă fiara,  
Pe drumuri călătorul înghite și oftează,  
Din gările speranței ies pruncii primăvara,  
Iar în capela nopții, pământul lăcrimează ...  
Dreptatea siluită e răstignită-n ramă,  
S-a șters litera Legii, pământul se destramă!

### XXXIV

Pași mărunței, obosiți prin grădină  
Fac alburie cărarea spre cer,  
Urma de lut prăfuit în ciorchini de lumină  
E pâine din abur răscopt în căușul de ler.  
Prinse la porți stau agățate cuvinte în  
Vorbe-sughiț, sub pielea aprinsei sandale,  
Dealul e greu, oful își trage năduful,  
Cârja crăpată îndoiaie durerea mai tare!  
Iarba de vânt își scutură rodul,  
Curge din lan grâu-n căruțe,  
Paiele holdei acoperă locul  
Umbrei de timp, tălpii și urmei desculțe ...  
S-a cuibărit bătrânețea-n oglindă  
Fără să știe, e cazul să plece!  
Pânza păianjen leagănă musca de grindă,  
Vântul prin curte dă rotocoale și trece ...  
Pași mărunței, obosiți prin grădină,  
Urme de lut prăfuit în ciorchini de lumină!

## XXXV

De ce aștept, iubire, ce forțe mă subjugă  
Și mă constrâng să rabd a vremii-mbrățișare?  
Vălătucite vițe de iederă din juru-mi,  
Îmi lasă gura seacă și fără răsuflare .  
Pe ulița de gânduri întinsă tu, femeie,  
La drum mi-ai dat nădejde că pot să te gădesc,  
C-un fir ai scos din mine trei raze-curcubeie,  
Sperând ca peste noapte, în zori să te trezesc!  
Pe cât se înserează nu contenește ploaia  
Aducerii-aminte ce mă-ntristează tare,  
Argonaut al umbrei, în drum spre Turtucaia,  
Văzut-am din străfunduri lumina stelei tale ...  
Nu mi-a priit plutirea deasupra peste ape  
Ce-au slobozit delirul însetoșat în vară,  
Din unda înspumată mă trage-ncet respirul  
Spre ochii tăi, iubire, aprinși în decuseară ...  
La drum mi-ai dat nădejde că, poate, te gădesc,  
Sperând ca peste noapte, în zori, să te trezesc ...

## XXXVI

Lipsită de substanță, mișcarea se prelinge,  
Din neguri vin ecouri, oceanul ne inundă,  
Pulsăția clipitei vibrația-și distinge,  
Ondulatoriul spațiu în haos ne incumbă .  
Repere iluzorii și relaționare  
Premerg universalul atemporal disjuns,  
Teleportat scedentul în marea sa splendoare  
Revigorează spectrul mereu întrepătruns ...  
Noi ne hrănim cu viața din hule tenebroase  
Precupețind eterul nălucii funciare,

Smintita-nfățișare îngemănată-n oase  
A dat de gustul cărnii mereu întâmplătoare!  
Din pofta-mbătrânită cu dor de frăgezime  
Ne consumăm conjurul inert, stigmatizat,  
Vânat și vânător reînviem în treacăt,  
Așa cum se cuvine se moare repetat ....  
Din haos vin ecouri, oceanul ne inundă  
Ondulatoriul spațiu în neguri se incumbă ...

### XXXVII

Alină-mi, iubire, tristețea-n alin,  
Veninul din gura făcută pelin,  
Așază-mi pe buze cuvinte frumoase  
Să-mprăștii cu limba bezele de crin ...  
Mereu lângă mine, mereu mai aproape  
Și foarte adesea ușor tresărind,  
Ești parte inclusă, frumoasă femeie,  
Ești umbră, ești geană sau inimă, poate,  
Ești coastă-n bucăți de iubire dorind ...  
Subțire, prelungă, săgeată în dungă  
Atingi câteodată al corzii timpan  
Cu gura păstrungă îmi cânti nibelungă  
Călare pe trupu-mi cu rol de divan!  
Prin pofte carnale pe gânduri curante,  
Îți las să conduci ofensiva ancestră  
Cu degete-nfipite în cheakre și manthre ...  
Mereu lângă mine, mereu mai aproape,  
Ești cheakră ești manthră sau inimă ..., poate!



### XXXVIII

De-aș putea ține în loc a mea vreme,  
Ochii mei triști către tine-i ridic,  
Ți-am promis c-am să vin mai devreme,  
Între timp și iubire-a crescut înmiit...  
Mă înfurii pe timp, mă înfurii pe spațiu  
Milă-ți cer, ai puțină răbdare!  
Doritor să te am cu nesațiu,  
În curând am să-ți cad la picioare ...  
Un șirag de mărgele prelung  
Dintr-o undă de lacrimi subțire  
De pe iris sub pleoape se-adună, iubito,  
Ai răbdare când plâng, ai răbdare cu mine!  
Mă învârt, sunt năuc la fereastră-n cerdac  
Pe o rază de lună trezită,  
Vinovat că-ntârzii, hotărât să mă duc,  
După atât-așteptare poate că ești obosită ...  
Ochii triști către tine-i ridic,  
Ai răbdare, iubito, mai așteaptă un pic!

### XXXIX

Mirean blajin, vreau să fiu sfânt,  
Călugăr vreau să-mi urmez harul,  
Luptând cu morile de vânt,  
Încet, încet, mi-am pierdut darul ...!  
Întemeind trei mănăstiri  
La crucea inimii-nchinare,  
În umbra altarelor de lut  
Aștept, sfios, să cer iertare ...  
Cad în genunchi și strâng din dinți  
Pe lespezi negre de cetate,

Sunt un blestem venit din sfinți  
Ca epitaful pus în carte,  
„Un cui în lemn se bate greu  
Precum la fel de greu se scoate  
Și-adânc în inim-a intrat  
Cuiul cel scos cu greutate!“  
La crucea inimii-nchinare,  
Aștept sfios, să cer iertare ...

## XL

Un capăt de viață pe-o sfoară de drum  
Pașii aruncă pietrișu-n tăpșan,  
Alerg paralel tropotind într-o ceață de fum  
Și sar peste gropi încastrate în malul troian .  
Mă suie cărarea în vârful de munte,  
Din mine tăria burghie în stâncă,  
Trec lupii prin codru și dau rotocoale  
La apa secată din valea adâncă ...  
Am trupul ca smoala în negru cărbune  
Umplut cu mânie de-un fum rătăcit,  
Of, inimă cutră, vicleană și mută,  
Mă tragi pofticios către fructul oprit ...!  
La capătul vieții o roată învârte  
Firul iubirii pe-al ițelor caier,  
Înot în șuvoiul de ceață fierbinte  
Și-mi trag răsufierea din aer ...  
Un capăt de viață pe-o sfoară de drum,  
Alerg paralel tropotind într-o ceață de fum!

## XLI

Bătrână salcie de prund  
Adânc înfiptă-n grohotiș,  
Cu brațe largi la mal mă tragi  
Și mă poftești să m-odihnesc, în lăstăriș;  
Cu creanga aripii de vânt  
Și sevă-n vase capilare,  
Îți tragi puterea din pământ  
Rădăcinat între calcare ...  
Un fulger-faur, lucrător,  
Sub coaja vremii-mbătrânite,  
A sfredelit ca un burghiu  
Pe miezul inimii-nnegrite...  
Din gândul trunchiului coșar,  
Străjer al scorburii - speranță  
Un greier va cânta-n curând,  
A ta romanță ...  
Adânc înfiptă-n grohotiș,  
La mal mă tragi, cu brațe largi, în lăstăriș .

## XLII

Lozinci și pancarde pe străzi și trotuare ;  
În piață se strigă: - Veniți să alegem,  
Putem îndrepta răul făcut de cei dinainte de mine,  
E timpul schimbării, veniți la-mpăcare!  
Sunt lider, sunt vrednic, mă doare de voi,  
Mă doare întorsul și-n coate mă doare,  
Am știință de leacuri, sunt medicul vremii,  
Vă pot vindeca de ispite: - Veniți la votare!  
Am plasa cu zahăr și locul pe listă,  
Veți fi la putere, veți fi la ciolan,

Papară domnească la masă voi pune  
Și cred că-i momentul să vă scot la liman!  
Stresați, trecătorii ascultă tirada  
Ce-ngroașă răbdarea mulțimii servite  
La masa din piață de votul-plocon,  
Cu mâna scursurii ... școlite!  
Mă doare întorsul și-n coate mă doare,  
Vă pot vindeca de ispite: - Veniți la votare!

### XLIII

În calea speranței, păcatul se strânge  
Din lacrima nopții în sufletul meu,  
- Alungă-mi tristețe, perdeaua de umbre  
Și trage cortina de gânduri în ploi-curcubeu!  
La capătul vremii când ceru-nsenină  
Și vin dinspre lună torenți în șuvoi,  
Te uită cum plouă din floare salcâmii  
Și curge-nserarea pe noi!  
Miresme-ndulcite cu dorul de mâine  
Din clopotul firii pe soare trezind,  
Iubirea din patul tihnit al plăcerii  
Servită-n tingiri de argint ...  
E ceață-n amurg și trec ca o umbră  
Prin codrul ce frunza din creangă își scutură,  
Greșeala, iertarea, abaterea-n sine  
La gura fântânii-mpietrite cu limba de ciutură ...  
Din lacrima nopții pe sufletul meu,  
Se trage cortina de gânduri în ploi-curcubeu.

## XLIV

În clocot fierbe astrul înfuriat de stele  
Și încordat gravitic aruncă cu tărie  
Jeturi de foc plasmatic planetelor rebele,  
Ce-au evadat din spectru și au intrat în vrie ...  
S-a lăcomit cu gerul din interspațiale  
Simțind cum crește-n forma mișcării lui constantă,  
Lasouri de lumină trec prin neant, trasoare,  
Iar dorul demiurgic îl ține strâns, în fantă ...  
Venind din nepătrunsul puterii absolute  
Neprihănit în cuget și stătător de sine,  
Înconjurând astralul spiralei disolute  
Și-a regăsit substanța genezei lui steline ...  
Câmpuri de vânt plasmatic lovesc perborealul  
Subliminând lumina obscură, incoloră,  
În voaluri jucăușe se schimbă arealul,  
Iar fanta din cuantă devine auroră!  
În clocot fierbe astrul înfuriat de stele  
Și-aruncă foc plasmatic planetelor rebele!

## XLV

Garduri și ziduri se-nalță-ntre noi,  
Atât de alături și cât de aproape,  
Stăm izolați în ghetouri mizere  
Bem din sacaua cisternă ape uzate ...  
Zidind temelia despărțirii umane  
Strângem molozul și varul cu piatră,  
Ne îngropăm în beton și-n pământ din canale,  
Câini vagabonzi roiesc printre blocuri și latră ...  
Suntem săraci, ușor manevrabili sau, poate, gunoaie,

Ținte ușoare la plasa cu mici din votul-plocon,  
Țopăim „manelați“ din buric plini de zoaie,  
Grotesc se înalță-ntre noi ziduri-tampon!  
Panicați silniciei mizere din statul defunct  
Adânc mă cuprinde în lagărul silei furia,  
Vreau c-un berbec de oțel să străpung și s-arunc,  
În pulberi de praf peste vânt zidăria!  
Suntem săraci, ușor manevrabili sau, poate, gunoaie ...  
Țopăim „manelați“ din buric plini de zoaie!

## XLVI

Mă mustră conștiința, mă spurcă minciuna,  
Vânat obsesiv stau prins ca dihorul în cușcă,  
Prin gratii mă-nțeapă călăii cu furca, totuna-i  
De mor sfâșiat sau, poate, c-un glonte de pușcă!  
Din racila urii, pe strigătul gurii  
Am dinții înfipți în cornul de furcă să-l rup,  
Să tai rădăcina, voi fi ghilotina răbdării-ncleștate-n  
Unealta de muncă, brațul de furcă sau osul de jug ...  
Ca un butoi de pulberi voi exploda, oricum!  
Am dus-o-ntr-o scrâșnire la capete de grinzi,  
Din mine îndrepta-voi durerea spre mulțime  
Iar gloata se va sparge în țandări de oglinzi ....  
S-au înțeles pe-ascuns la sfat judecătorii  
Și, intrigat, ministrul a strâns jandarmeria,  
Cu fierul să mă-nțepe, să-mi rupă subțiorii  
Și-apoi să îmi deschidă, benefic, ... colivia!  
Vânat obsesiv stau prins ca dihorul în cușcă ...  
Totuna-i de mor sfâșiat sau cu un glonte de pușcă!

## XLVII

Ard flăcări în Deltă cu glasuri de papură,  
Cercuri de foc mistuie iarba din trestii,  
Ard nuferi în smârcuri, rogozul trosnește-n  
Vârtejuri de fum ce dau rotocoale și scapără ...  
Neglijent se transformă-n calvar și durere  
Foamea din noi, respirul - vinars,  
Ciobul de sticlă din lada cu bere  
Răul aprins, jarul nestins sau mukul nears...  
Am pus la frigare cuibul de pene,  
Oul dosit sub păsări prăjite,  
Dogoarea plutește și-alungă mistrețul  
Scăpat după scroafe pe prund, rătăcite ...  
Caii din nuferi cu coama aprinsă  
Aleargă spre iepe-n cenușa din smârc,  
Viața continuă, laptele-i cald,  
Mânzul se-adapă la țâța-nnegrită pe sfârc ...  
Neglijent se transformă-n calvar și durere,  
Focul aprins, jarul nestins sau sticla cu bere!

## XLVIII

Aștept un cuvânt, o vorbă, un semn  
Aștept o privire, un murmur, o scuză,  
Tăcerea e gara din jocul absurd al iubirii  
Cu propriul destin de care se-amuză ...  
Te simt lângă mine atât de aproape  
Cu spatele unul și unul de altul lipiți,  
Ai inima dusă departe, femeie,  
Ne strângem în brațe cearceaful și stăm zgribuliți!  
Tânjind la ce n-avem, cu gând la bărbatul

Străin și ascuns sau dus aleluia,  
Reflex simptomatic de minți rătăcite,  
Adulter trezit în ochii privirii de soața altuia ....  
Aștept o schimbare, aștept o minune,  
Un murmur, o șoptă, o vorbă, un semn,  
Un gest de-mpăcare la tine, femeie,  
O noapte de-amor infidel în patul de lemn ...  
Cu spatele unul și unul de altul lipiți,  
Ne strângem în brațe cearceaful și stăm zgribuliți!.

## XLIX

Îmi amintesc adesea de-o datorie veche  
Ce-a răbufnit în mine cu vrerea s-o întorn,  
De împrumut am fost, un bou cuprins de streche  
Pe-un car de fier zălog și-un plug din lemn de corn ...  
Am brăzdărit trecutul cu-a tinereții rodii  
Pe fața strânsă-n bucle de părul castaniu,  
Împăunat de stele am alergând prin zodii  
Desculț, fără căciulă și fără de chipiu ...  
Adeseori pe vânturi m-a ocrotit pădurea,  
Mi-a întărit genunchii și brațul de infant,  
Se-nvinețeau de frig silabele aiurea  
Și mestecam cuvinte în brazda de cobalt ...  
La cumpăna de gânduri sunt așteptat de vameș,  
Pretinsa datorie s-o ceară, să o-ntorn  
Din aria simțirii cu mine ... talmeș-balmeș,  
Pe-un car de fier, un bou și-un plug din lemn de corn ...  
Îmi amintesc adesea de-o datorie veche ...  
De împrumut am fost, ... un bou cuprins de streche!



## L

Îmi rupi puternice zăgazuri ca un fior peste blesteme,  
Prin firea lucrurilor treci, pătrunzi adânc, făr-a te teme,  
Și mă cufunzi într-un pustiu de grea aducere - aminte  
Ești ca un duh ce bântuit pornirea-mi trage spre 'nainte!  
O, chip frumos, ce-ai amăgît pretinsa mea înțelepciune  
Ai adunat și strâns în ghem amarul din deșertăciune,  
Căci din iubire-a apărut într-un cortegiu larg de stele  
Pe calea inimii trecând mireasa gândurilor mele ...!  
Nu vreau nimic, doar tu să-mi dai ireversibila tristețe,  
Lumina blând-a ochilor împovărați de frumusețe,  
- Căci te iubesc ...! Îți spun încet la crucea pașilor în treceri,  
Sau câte-odată pe ascuns, în hol, la unele petreceri ...  
Nu vreau nicicând să te rănesc și nu am gânduri pe furiș,  
Rezist muștrării-ncrâncenat, privirii ochilor închiși  
Și nu mă rușinez de treci prin firea lucrurilor sfinte  
Când pot să-ți spun că te iubesc rămân golit, fără cuvinte...  
Îmi rupi puternice zăgazuri ca un fior peste blesteme,  
Pe calea inimii trecând lumina gândurilor mele!

## LI

E noapte-n oraș, iar urbea inspiră  
Mirosuri și fum sub dealul - cetate ...  
Ard mici la grătar, cu gust de muștar,  
Se-aud polimeri sfârâind în catene,  
Nesaturate ...  
E larmă și zgomot, vacarm delicvent  
Pe-un loc tiribombă și-un sfaț neplătit,  
Carambol politruc, ambient insipid,  
Festin de cotlet într-un chef,  
Gratuit ..

Din moftul-concert, rezidă scrutinul  
Pe seceta toamnei cu-al ei festival,  
Sfârâie carnea, arde pelinul  
În gura căscată la colț,  
De micul banal ...  
Mirosuri și fum sub dealul-cetate,  
Cotlet la grătar în catrene,  
... nesaturate!

## LII

Privit din nalt sunt mic precum o buburuză  
Ce c-un harpon spre lună puterile-i țintesc,  
Sunt vânătorul fricii care strivește-o găză  
Când turmele de bouri prin nori călătoresc ...  
M-a părăsit norocul din tolba minții mele  
Și-am aruncat vânjos o suliță spre soare,  
Arc dezinvolt, săgeată, lovit-am cu putere  
În coada unei pulberi de stele căzătoare,  
Ce în oglinda apei mi-arată că-n adâncuri  
E-aceiași cer cu stele pre lună-mprejmuind,  
Mijlocitor al firii, stăpân al fricii mele  
Am aruncat năvodul străfundul pescuind ...  
Zadarnic-osteneala, n-am prins nimic în plase  
Scăpat-au țesălate, prelinse printre ochi,  
. Mi-am așezat în tolbă săgețile rămase  
Rugându-mă să-mi scape norocul de deochi ...!  
Ce c-un harpon spre lună puterile-i țintesc,  
Când turmele de bouri prin nori călătoresc ...

### LIII

S-au stins luminile-n biserici și-a ațipit dumnezeirea,  
Din hule sumbre, tenebroase, stihii încălecat-au firea,  
Când în adâncuri rațiunea pe somnul greu a născut monștrii  
Ofrande au venit s-aducă, la burta-i născătoare,... proștii!  
Îngrețoșat peste măsură, însingurat în bol de troacă  
Stau ghemuit la umbra fricii, sâmbur livid de promoroacă,  
Se zice că-i sfârșitul lumii și lumea toată e de vină  
C-a flămânzit beizadeaua până sub bolta palatină!  
Dezlănțuiți atacă plozii în baruri, cârciumi, cafenele,  
Fii de năpârci și-arat-arginții cei nemunciți dar cu putere  
Lovesc în sufletele limpezi, împlânt-adânc cuțitul, colții,  
Salivă gura lor mustind de damfuri reci duhoarea morții!  
Și cad răpuși studenți, sportivi, artiști cu ei contemporani,  
Poeti și scriitori atacă, ... adunătura de mârłani  
Rădăcinați pe treapta lumii cu-ncrengături parlamentare,  
Călăi de spirit, ucigași, în tihna dogmei sociale!  
Când din adâncuri rațiunea pe somnul greu a născut monștrii,  
Ofrande au venit s-aducă, la burta-i născătoare, ... proștii!

### LIV

Aș vrea să-ți spun, iubito, atât cât mi-ești de dragă  
În lunga așteptare de luni până de vineri,  
Șuvițe de iubire ți-ai împletit în părul  
Ce răsucit în bucle îți stă frumos pe umeri.  
Afară-i vânt și rece, iar vremea e ploioasă,  
Pe stradă curge toamna cu must scăpat din buți,  
Aș vrea ca tu să treci, să intri-n a mea casă,  
Să ne-ncălzim la sobă ... picioarele, desculți!  
Eu, cel bogat de vise, pe tine să te-ademăn,

La piept să îți strâng sânii prin dulce meșteșug,  
Luptând cu inerția cuvintelor să-ngemăn  
O șoptă din povestea ce-mi arde-n suflet, ... rug!  
Aș vrea să-ți spun, iubito, atât cât mi-ești de dragă,  
Dar mi-a pierit puterea din limba amorțită,  
Am strâns în dinți clipita, eu devenit-am pradă  
Si-atunci ai apărut, la poartă, necăjită ...  
Afară-i vânt și rece, iar vremea e ploioasă,  
În stradă curge toamna, aștept să intri-n casă!

## LV

Ascult o doină-n șoptă ce trece peste ploi,  
Când soarele diluviu apune-n înserare,  
Se-aude-n deal talanga la turmele de oi  
Cu ugerile mulse și stoarse în șistare.  
- Ce limpede e cerul de stele puzderiu  
În licăr tremurat sticlind pe coama-i lină!  
La orizontul candid eternul pare viu,  
Adulmecând mirosuri de brad și de rășină ...  
Grăbit păstor de aștri m-am depărtat de ploi  
În lăstărișuri rupte cu veștede frunzare,  
Sunt vinovatul toamnei ce crengile îndoii  
Să-ascult pe deal talanga din ce în ce mai tare ...  
Chemat de profunzime nu mi-am pierdut răbdarea,  
S-a așezat apusul pe simțurile-mi treze,  
Cu ochii calzi în lapte și-n recile șistare  
Lăsat-am somnul minții în pace să vegheze!  
Ascult o doină-n șoptă ce trece peste ploi,  
Se-aude-n deal talanga la turmele de oi ...

## LVI

O grea năpăstuire s-a cuibărit în țară!  
Dureri apăsătoare, pe umeri de săraci ...  
Am profanat morminte, am sfredelit vestigii  
Să strângem bobul minții ca să-l păstrăm în saci .  
Când ne-am ucis speranța am împușcat destine  
În lagăr de Târgoviști cu sufletul pelin,  
Zdrobiți de ura ciumii pe noi curge-n neștire  
Ca un șuvoi de lavă retransformată-n chin!  
S-a deșertat din cupa filigranată-n aur  
Întreaga bogăție în traiste saltimbance,  
Sluțenii apatride, ... cu coarnele-mi centaur  
Aș vrea să le azvârlu de pe tărâmurii trace!  
Of, inimă, Tu, țară ruptă-n bucăți, prădată,  
Dinți de vampiri sug sânge din verdele tău plaur,  
Își împărțesc vânatul acum și înc-odată  
Îngurgitându-ți duhul filigranat cu aur ...  
Zdrobiți de ura ciumii pe noi curge-n neștire  
Când ne-am ucis speranța am împușcat destine ...!

## LVII

Când ochi-ți cad a lăcrima,  
Iar buza tremură a plânge,  
Când depărtarea ne-a cules,  
Iar inima în pumni se strânge,  
Când picură frunza din cer  
Cu adieri în roi de fluturi,  
În tinda casei răsfoiești, poze ce tu le îndrăgești  
Și-apoi te bucuri ...!  
Aș vrea să-ți dau ce nu ți-am dat

Din irosita-mi, lungă vreme,  
Aș vrea să guști ce n-ai gustat  
Aghiasma toamnelor rebele,  
Aș vrea să-mi dai răgaz un pic,  
Să-mi scutur țărna din uliță,  
În brațe-ncet să te cuprind, cu dor și drag să te alint,  
Să te sărut, măicuță!  
Când ochi-ți cad a lăcrima, iar buza tremură a plânge,  
Când depărtarea ne-a cules, iar inima în pumni se strânge ...!

## LVIII

Nestatornice-n năravuri, îmbrăcând alte principii,  
Lepădându-se de dracu prin constrângeri sau botez,  
Devoratoarele firii, trupuri arse-n miez de lipii  
Adiind se-nvârt la coarda din trei fire de orez ...  
Par sălbăticiuni sclifoase, dar au aere țoape,  
Sunt dame de companie la chefuri de țopârlani,  
.Îmbrăcate, dezbrăcate, strânse-n talii subțirate  
Mâțâind își ling paharul cu mărgelile de doi bani ...  
Blonde, brune sau roșcate, castanii în dungii filate,  
Au corsete peste țâțe, frunzulițe-n bot de pară,  
Zurgălăi scot din buric, în mici sfere deșirate  
Și în ritmuri zdringuite se rotesc încet la bară!  
Își trimit răvașe dulci către ochi sticloși și lacomi,  
Vin lumini de nicăerea, stelesc nimfe diafane,  
Se zburlesc în mușchi dihorii și apoi se sug în prapuri,  
Limpăind dulceața nopții de pe-a fagurelui rame ...  
Lepădându-se de dracu prin constrângeri sau botez,  
Adiind se-nvârt la coarda din trei fire de orez ...!

## LIX

Valuri de ceață, praf și gunoaie-năbușe aleea mea din oraș,  
Prin tomberoane caută hrană câini vagabonzi sau,  
poate-un geambaș ...  
Frunze și plastic, cioburi de sticlă stau grămădite dup-un gard viu,  
Cinci deținuți sortează gunoiul, strașnic păziți de un caraliu.  
Drumul cotește după cetate ca un arcuș peste-o vioară,  
Unul din dânșii cu-o voce subțire mă țintuiește: - N-ai o țigară?  
Caut o scuză, nu am de unde, arăt portmoneul, este sărac:  
- Dragă colega, scuză-mă sincer, nu știu vreodată să fi fumat!  
Trece tractorul, trage remorca plină din parcul orășenesc,  
Trei vrăbiuțe zboară pe-o creangă, fac mare larmă, se zbuguiesc ...  
Undeva-n spate văd un capac tras într-o rână peste canal,  
Iese dintrânsul apă fierbinte, s-a spart o conductă cu abur termal .  
Doamne-grăbite merg spilcuite, de-un chilipir la second-hand,  
Altă grămadă de haine purtate, promoții uzate-n sezon, sortiment!.  
Iarna ne-așteaptă udă și rece, crispată la geamuri ca o banchiză,  
Pensionarii își pun ochelarii să-și caute trenciul, dintr-o valiză ...  
Frunze și plastic, cioburi de sticlă stau grămădite dup-un gard viu,  
Cinci deținuți sortează gunoiul, strașnic păziți de un caraliu.

## LX

Două făclii, două safire, viu măiestrite de dulgher,  
Două lumini din sfânta tain-a efemeridelor secrete,  
Îmbrățișate-n întuneric aprind al peșterii eter,  
Întrezărindu-i mărginimea și cărăruia de sub pietre;  
Semnale vin pe microunde strivind sărutul gurii-stâncă  
Din nuca plină spartă-n drumul întăritor în simț și-n crez,  
Aleanul gusturilor nude ținute strâns în palma stângă  
Mi-a dat cu degetele-i fine să gust fărâmituri de miez ...

Eu am simțit că între rosturi ne urmăreau doi spori de râmă  
Ce, deranjați, vroiau să stingă făclia c-un abur de frunză,  
A amuțit sărutul pietrei și zdrențuita lui lumină,  
Încremenind amorul stâncii, pe potecuța-călăuză.  
Rabd ca un leu turbat de foame călcând pe lespelele trepte  
Necugetatat îmi urmez pașii, am ochii răvășiți de umbră,  
Plesnește-n inimă safirul strâns de-al toracelui vertebre,  
Aștept un glas șoptit de frunze ... c-un „te sărut”, lăsat în urmă!  
Două făclii, două safire viu măiestrite de dulgher,  
Îmbrățișate-n întuneric aprind al peșterii eter ...!



---

## REFLEXIILE REGRESIEI

### LXI

Ucide-mă, de vrei, m-am săturat de chipul  
Ce-l port mereu cu mine îmbătrânit de silă,  
M-am săturat văzându-ți compasiunea mută  
Și nu-ți voi da răgazul ca tu să-mi plângi de milă!  
Rămân în conștiința icoanelor pe care  
Le-am așezat sub perna aducerii-aminte,  
M-am înțepat de acul privirii feței tale  
Ce îmi roșește pielea-n șiraguri de cuvinte!  
Luptând morțiș cu greul, grăbitu-mi-am trecerea  
Nedeslușind oftarea din firele de iarbă,  
Am cărunțit la tâmple în nestemate albe  
Saramurate-n părul desfășurat pe barbă .  
Ucide-mă, de vrei, oricum mi-am pierdut timpul  
Trăgând la mal năvodul cu-al apelor pietriș,  
Rămân în conștiința icoanelor pe care  
Le dau în grija pernei ... făcută ascunziș!  
M-am săturat de chipul îmbătrânit de silă  
Și nu-ți voi da răgazul ca tu să-mi plângi de milă!

## LXII

Numărăm, numărăm oameni și resturi,  
Cercetăm suspicioși averi și destine,  
Recenzăm zdrențăroși pofticiunea cu mofturi,  
Statistici - supliciu de-abuzuri sau faceri de bine!  
Dorind un răspuns la-ntrebări incomode,  
Fixați din condei între bare de cod,  
Ne zbatem în plasa umplută cu miriapode,  
Hrănim târâtura grețoasă să-i iasă mâncarea pe plod ...  
Se naște, se moare, se intră-n sisteme,  
Cinismul ucide mândria-n smintita orânduială,  
Mintea întreagă-și așteaptă surghiunul, se teme,  
Închidem spitale și școli, numărate pe aceeași tocmeală!  
Recenzăm depravarea într-un mod conștient,  
Recenzăm obiecte, foloase, speranțe-n vileag,  
Păduchii și părul coafat la apelul prezent,  
Recenzăm genocidul prin foame cu ochiul de drac!  
Cercetăm suspicioși averi și destine,  
Statistici-supliciu de-abuzuri sau faceri de bine ...

## LXIII

Tresăririle din gene îți deșteaptă umbra-n pleoape,  
Când privirile în gol aprind depărtarea plânsă,  
Când lungimile durerii țin de chipul tău aproape  
Rămășițele simțirii le adun în palma strânsă .  
Bântuit de-o fierbințeală, schilodit de spaime multe,  
Îmi acoperi somnul nopții tu în cea mai mare parte,  
Ce rost are să te caut sau să-ți dărui lucruri scumpe  
Când fiorul depărtării poate nemuri o carte ...!  
Ochiul obosit de gura-n iscusita-mperechere  
Reclădește-n spațiul minții nălucita ta splendoare,

Zugrăvindu-ți frumusețea-n zbaterea inimii mele  
Ai rămas pe tipsiria celor mai de preț odoare ...  
Dorul, lacrimă prelinsă de tristeți necuvântate,  
Este flăcără nestinsă, vis, speranță, ochi și nea,  
Geamăt surd al neputinței așezată între pleoape,  
Floare vie-a suferinței, ce, când s-a născut ..., murea!  
Când lungimile durerii țin de chipul tău aproape,  
Tresărirea-mi de sprânceană îți deșteaptă umbra-n pleoape ....

## LXIV

Șarpe de fier cu aripi de bronz și pielea de nea  
Ca o sirenă șuieră aspru în raze de lună,  
Săgeată de arc comprimă-mprejurul sau viața cuiva,  
Extensia grabei, fără speranță, gonește și sună ...  
Dinți de oțel mușcă din spațiu, trag de secundă și-o-ndoaie,  
Câmpul de forțe o saltă, lin levitează ca o stafie,  
Vârfuri de munți trec pe de laturi în abur și ceață de ploaie,  
Fluieră timpul, calcă pe vremea ștafet-avanpost sau solie .  
Se-ntoarce azurul orbit în crepuscul de fusul orar,  
Pământul se-oprește preț de-o clipită în arc de secundă,  
Adiacent la curba-n elipsa lovită aritmic și rar  
Pocnește-n urechi tăcerea din șin-a lungimii de undă ...  
Gerul despică luna în două, transformă substanța-n cristale,  
M-apropii de gara destinului meu aflat într-o stea,  
Noaptea-mi răspunde prin faruri de umbre la semafoare  
Mă sperii, sar năucit, mi-e poftă să beau o ... cafea!  
Dinți de oțel mușcă din spațiu, trag de secundă și-o-ndoaie,  
Vârfuri de munți trec pe de laturi în abur și ceață de ploaie ...

## LXV

Un cântec vreau acum s-aduc la cer, ofrandă Ție, Doamne,  
Prin sunetul luminii pure vibrat în șapte tonuri - trepte,  
Ecoul amplexelor vibrații ieșind prin filtrul minții mele  
Se cațără de pantocrator trecând prin zidurile-i zvelte!  
Șapte lumini, șapte biserici, șapte mistere-n nemurire  
Toate acestea sunt nimicuri, când milogitu-și cere plata  
Necuvenită-n strada crucii, strângând din ochi cu-mpătimire  
Își plânge înc-o dată Fiul, în castronașe, Preacurata!  
M-am repezit la cerșetorul ce mi-a cerut să-i dau un ban:  
- Nu-mi cere banii, măi creștine! Ce ești tu, înger sau ești drac ?  
- Nu sunt nici înger și nici drac! Sunt om și cer la fel ca popa,  
Păstorul nostru cu mașină, vilă de lux la Bâlea, ... „Lac”!  
Să nu îmi dai mie povață ce să pretind, când nu am slujbă  
Și văd că toată lumea fură, cerșesc aici un leu ca prostul ...  
Nu mă mai rog la sfinți și moaște, poate că sunt spurcat la gură,  
Vezi-ți de treaba ta, străine,... fiindc-am plătit să-mi ocup postul!  
Toate acestea sunt nimicuri când milogitu-și cere plata,  
De-și plânge înc-o dată Fiul, în castronașe, Preacurata!

## LXVI

Nori negri stau deasupra sufletului meu  
Când vulturi-mi zdrelesc pielița de pe coaste ...  
Înfig adânc gheara în piept  
Cu clonțul ciugulesc ficatul  
Însângerând neputincios încerc privirea să-mi ridic,  
Prin glasul inimii să strig,  
- Mergi în pustia ta de vânt  
Și caută-ți ... pe altul!  
Nori negri trec deasupra sufletului meu  
Cu vulturi otrăviți zburând din coaste-mi!

Nu m-am lăsat răpus de ei,  
Din umilita înjosire  
Mi-am tras puterile 'napoi, într-un vulcan cu forțe noi  
Ca din străfund și prin simțire,  
Să îmi revărs fluvii - potop, cu stropi  
De lacrimi și iubire!  
Înfig adânc gheara în piept, cu clonțul ciugulesc ficatul,  
Mergi în pustia ta de vânt ... și caută-ți pe altul!

## LXVII

Doi cai mascați trag de un dric pe strada noastră,  
Poarta-i închisă, lumina-i stinsă, perdeaua-i trasă ...  
Pisica neagră linge din blidul plin cu untură,  
Ard lumânări de ceară scursă la colțul casei, în bățatură ...  
Nouă mori, nouă zăgazuri, nouă căi întortocheate,  
Șapte iepe fătătoare, șapte zile de păcate,  
Trei de viață, trei de moarte, una-i pentru Tine, Doamne,  
Când pe strada învierii trece dricul ... cu. coroane!  
La mormânt cioclii strâng oase și le pun pe-o farfurie,  
Ispitiți de vreo comoară sau de-o altă bogăție,  
Lacomii și cu gura suptă, fără a face-nchinăciuni,  
Căutând în colbul gropii dau de alte mortăciuni ...  
Cinci cadavre suprapuse, cinci răvașe cu blesteme,  
Patru cruci, patru sicrie, patru locuri de-nviere,  
Toate-s una întru unul și tot una vor să fie  
Când se plămădește-aluatul într-a raclei colivie ...  
Șapte iepe fătătoare, șapte zile de păcate,  
Nouă mori, nouă zăgazuri, nouă căi întortocheate ...

## LXVIII

Cine-mi va da puterea să aprind,  
Pe cer opaițul, feștila, lumina  
Atunci când printre stele s-a ascuns,  
Misterioasă, mare ca o fantomă, luna ?!  
Nestrălucita floarea-ntunecimii  
Cu un sărut de-amaruri pe nopți înnegurate,  
A ars cenușa zilelor din suflet  
Sedimentate-n straturi silicate .  
Răbufnă mut printr-un plămân metanul,  
Cu flăcări negre înhumate-n om,  
Din înverzite mlaștini monahale  
Se arcuieste smogul, înzidărit în dom .  
Averea mea puțină s-a preschimbat în turbă,  
Măruntele dulțețuri în ispite,  
Blestemele păcatelor din urmă  
Mi-au cernuit puterea în cuvinte,  
Cu flăcări negre înhumate-n om,  
Din smogul silicat înzidărit în dom ...

## LXIX

Păstorul coboară pe creste doinind  
Din frunza-nverzită, găsită în cale,  
Pe-un nor - călăuză sub ploile toamnei,  
Grăbit peste munte la turmă în vale ...  
Dorind să revadă corola lucindă  
În ochiuri de apă a lunii-mireasă,  
Pierdută de ciopor lăița-mioară  
Se-ascunde-n frunziș de teamă, fricoasă!  
Din traistă-și alege bădița păstor  
Unealta găsirii plăviței bârsane:

Cavalul, cimpoiul, tilinca, oboiul și cântă  
Ciuleandra, călușul, balada pierdutei mioare!  
Își ține respirul în fluier din mână,  
Doinește simțirea iubirii în lut,  
În apă se spală cu raze de lună,  
Iar frunza cântată, se face covor-așternut .  
Pe chipul de înger al lunii-mireasă,  
Zglobie, lucindă sub cetini, aleasă!

## LXX

Să îmi aduci aminte, băiete, când sunt trist,  
Unde mi-am pus nădejdea, năravul, oful, moftul,  
Din toat-agoniseala ce-am strâns-o-ntr-un sfârșit,  
Într-un sfârșit pierdut-am averile cu totul ...!  
În spațiul strâmt și-nchis al minții din cămară  
Proprietară-n rafturi pe gândurile mele,  
E râvna nemuncită ce inimii strecoară  
Nedeslușite pricini între virtuți și rele .  
Înfofolite-n țiplă, prădarele simțirii:  
„Mâhnirea, deznădejdea, minciuna, osârdia,  
Prostia, rătăcirea, închipuirea firii”,  
Mi-au răscolit în suflet ... pustiul, lăcomia ...!  
Nădăjduiesc și caut să îmi găsesc virtutea  
Izvorului de bine în polițele multe,  
Cu limba-mpleticită și fără-nțelepciune  
Răstălmăcesc găsirea-n pornirile-mi mărunte!  
În spațiul strâmt și-nchis al gândurilor mele,  
Nedeslușite pricini, ... între virtuți și rele!

## LXXI

- Profesii, comentarii, repere ..., ce sunt astea ?  
La ușa alteia de-ajung nu-i o rușine când, în taină,  
Oficiind din nou păcatul, înstrăinat fiind de tăgadă  
Și savurând al clipei vis, l-am prins pe Dumnezeu de haină!  
Nu cer favori gratuite, nu cred să le primesc vreodată  
Și nici că-s prost în a discerne averea veacului de-acu',  
Mă leagă de normalitate plăcerea dragostei curată  
Prin asumare ispășind fapta rușinii care fu ...  
Să-mi fie scârbă, nu se poate! Oare să nu știu ce înseamnă  
Inconștiența gestului, neînțelept din gura fricii ?  
Fiindcă n-ai vrut să cercetezi, nu am avut în suflet teamă  
Și nici că am îngenuncheat să mă prostern ... de sacrificii!  
Te rog frumos, ia-ți de pe ochi a ceții fumurie silă,  
Nu am altceva-n gând acum și nici că m-am obrăznicit!  
Iar dacă vrei să mă rănești sau, poate, vrei să-mi plângi de milă  
E semn că inima ți-am frânt ... și-n sinea mea, sunt mulțumit!  
La ușa alteia de-ajung, nu-i o rușine când, în taină,  
Oficiind din nou păcatul, l-am prins pe Dumnezeu de haină!

## LXXII

Prieten drag, jucăm într-un spectacol tragic  
Ce-a dus către extrem răbdarea ființei noastre,  
Regizor e absurdul, tembel, scabros, letargic,  
Pe gerul crunt al iernii ce ne-a intrat în coaste ...  
Îmbolnăviți de aur, am sărăcit pădurea  
Și-am otrăvit izvorul iubirii pământene,  
Lovindu-ne de cioturi s-a tocilit securea,  
Ne mor în casă pruncii, căci n-au un braț de lemne ...  
În lupta cu pustiul ne ispășim în greve,  
Nu greva dă speranță la trup prin 'fometare'!



Curajul, iscusința, iubirea ta de semeni  
Și gândul meu curat vor fi ție-alinare!  
Prieten drag, sunt alte și alte căi de luptă  
Prin care împreună vom oțeli securea,  
Lovind în ciotul putred cu rădăcina suptă  
Și arsă-n târgul Brad, vom auri ... murirea!  
S-a dus către extrem răbdarea ființei noastre  
Pe gerul crunt al iernii ce ne-a intrat în coaste....

### LXXIII

Nu mă forța să fac ceva ce nu-mi convine  
Ademenindu-mi pofta: - Cu cine mă asemeni ?  
Chiar de-aș dori să am acel ceva, știi bine  
Înșelătoarea-ți glumă s-ar transforma în temeri!  
Amestecată-n pricini cafeaua mea din ceașcă  
Băută dimineața, pe-o vreme răcoroasă,  
Va arde necuviința din zațul făcut plească  
Înfierbântat pe buze, scăpat, -apoi, pe masă ...!  
Adânc m-am cercetat: - Sunt eu, oare, -n oglindă?  
Sau poate lighioana rozând un os cu silă!  
Mai șterg o dată sticla ce, încă aburindă,  
Îmi deslușește chipul umbrat de o idilă ...  
Nu am să-ți dau vreodată răgazul în avans,  
Pe fruntea mea nu scrie: - Prindeți-l, că e hoț!  
Nu sunt cum tu mă vezi, sunt sincer și retras,  
Ferindu-mă, de mic, să port chipiu cu moț ...  
Ademenindu-mi pofta cu cine mă asemeni ?  
Înșelătoarea-ți glumă s-ar transforma în temeri ...!

## LXXIV

E ger, un vânt de ace-mi îmbujoreaz-obrajii,  
Pe stradă, în fulare, chipul trăirea-și toarce,  
Au înghețat sub scoarță în seva lor copacii,  
Din gura-ntredeschisă un nastur se desface ...  
Întotdeauna vremea adună ce rămâne-n  
Suflarea cald-a hainei cu margini apretate,  
N-am sesizat văpaia prăpastiei, în fine,  
De-alaltăieri mănânc scoverzi de troci, pisate ...  
O vorbă de salut mă face să tresar!  
Un vechi coleg de școală o mâna îmi întinde,  
Coboară-n trepte timpul, îi pipăi pulsul rar  
Și-n tandra revedere emoția-l cuprinde!  
Rușine mi-e când aflu secrete de la prieteni  
Ascunse-n adevăruri ce gura lor dezmințe,  
E ger, mă strâng în haină și mă ascund asemeni  
Fermoarului închis, c-un nasture în dinte...  
Pe stradă, în fulare, chipul trăirea-și toarce,  
Din gura-ntredeschisă, un nastur se desface ...!

## LXXV

Înveșmântată-n robă de promoroacă frunza  
Mi-a împletit din ger potecă de mătase,  
S-au strâns în mers la pas agățătoare vrejuri  
Ce-mi mătură cărarea de urmele rămase ....  
La poartă au bătut în zori colindătorii  
Flăcăi îmbujorați, plecați din decuseară,  
Dring - dring, dring - dring, răsună pe uliți urătorii,  
Se-aprinde-n pomi lumina steluțelor de ceară!  
A decembrit mușcata în sfânta scâldătoare,

Isus aduce anul cu mândre flori de gheață,  
Pe horn, a reușit un Moș să se strecoare  
Ca să-mi aducă-n dar o păpușică creață!  
Însingurat, flămând și însetat de goană  
Și-a luat zborul din mine un cârd de vise albe,  
Din brad clipește noaptea în licuri de beteală,  
Trec zurgălăi cântând la geam „Florile dalbe”!  
Flăcăi îmbujorați plecați din decuseară,  
Aprind în brad lumina steluțelor de ceară.

## LXXVI

Grafici de sunet, inscripții în piatră cioplită,  
Acul lovește ritmat canalul lungimii de undă,  
Parabola lumii-i transpusă din limba sanscrită  
În ode pe voci de ozon, cu măsură secundă ...  
Tempouri allegro-n cascade, cezuri de nuanțe,  
Așchii de bronz sar în urechi de la colțul zimțat,  
Crește mezonul în spin, se nasc rezonanțe,  
Câmpuri de voci interferă, câmpuri lumina străbat ...!  
Timpul tresaltă, emană prin tonul vocalelor svelte,  
Joacă-mpreună fulgi de cristal înșirați în septimă,  
Arde grafitul prismat al lentilelor drepte,  
Lucesc diamante de gând, în pulberi de rocă stelină ...  
Guri decriptate răsună-n amvon, polifonic,  
Pistilul vibrează în coarda de arc sub cupolă,  
Tambur recidiv de flașnetă simfonic  
Solfegiul compus ... pe cheia virginei primollă!  
Grafici de sunet, inscripții în piatră cioplită,  
Parabola lumii-i transpusă din limba sanscrită .

## LXXVII

Mă prăbușesc în gol și cad pe caldarâm,  
Nu pot înfiripa cu nimeni trei cuvinte,  
Se-nvârt în jurul meu tornade și rămân  
Paița de lovit, fixată-n ținte ...  
Mi-a înghețat în vene și sângele și limfa  
Într-un 'delung proces ireversibil,  
Surzesc de necuvânt, căci nu m-ascultă limba  
Ce mestecă sclifos un grai netraductibil ;  
Ieri mi-am găsit tovarăș un bulgăr de tristețe  
Ce afectat, probabil, de greaua-nsingurare,  
Mă însoțește-n spațiul îngust, ermetic, rece,  
Dintr-un taifun lăuntric și fără de scăpare!  
Un hău mi se deschide prin ochiul ce mă fură  
Subțire, șovăielnic, lung, contorsionat,  
Mă prăvălesc pe stânci ascunse de clisură  
Și-mi cânt prohodul singur c-un grohăit crispat!  
Mi-au înghețat în vene și sângele și limfa,  
Surzesc de necuvânt, căci nu m-ascultă limba!

## LXXVIII

Prea Bunule, îți simt prezența printre lucruri  
Când mâna-Ți iscusită urzește și preface,  
Lucrat pe dinlăuntru, Tu mă înalți, mă bucuri,  
Extaz mental de raze în trupul carapace!.  
Și totuși, omul plumb menit spre -nchinare  
Se afișează-n sfînți cu ifose, isterici,  
Fățarnici, hoți, perversi sunt neciopliții care  
Îți ponegresc lumina cu umbre pe biserici!  
- Mai poți încă-ndura din marea-Ți bunătate,  
Când mieii tăi sunt duși, pe rând, la sacrificiu ?

În sanctuarul groazei, pe săli întunecate,  
Stau șerpi-ncolăciți la uși, în Manciu-Piciu!  
Atât aș vrea! Să-Ți fiu în slujbă și să curăț  
Cu var nestins lucrarea pătată din pronaos,  
Slușenia din moaște, pictura sinecură,  
Și-apoi să dau cu var tot ce-i murdar în haos!  
Prea Bunule, îți simt prezența printre lucruri,  
Extaz mental de raze, Tu mă înalți, mă bucuri!

## LXXIX

Tușesc, mă înăbuș, de-asear-am fierbințeală,  
Orașul are febră, îmbolnăvit de gripă  
Inspir, respir, vând viruși la toți, fără sfială,  
Ieftin îi dau, degeaba, prin farmacii se strică ...!  
Din banii mei puțini mi-ar trebui o viață  
Să pot plăti cu cardul un bob de aspirină,  
Aș vrea un medic care să scrie interfața  
Rețetei compensate la boala-mi endocrină ;  
Caut un analgezic sau, poate, vre-un calmant  
Omologat în doza pastilei depressive,  
Antivirale caut, un ceai sau vreun curant  
Din frunze otrăvite, numai să-mi fie bine!  
Inspir, respir, vând viruși și-mi cresc imunitatea  
Ce o ofer la alții degeaba, fără plată ,  
Nu dau doi bani pe statul ce-atacă sănătatea  
Poporului furat, ... cu bonuri de coplată!  
Tușesc, mă înăbuș, de-asear-am fierbințeală,  
Inspir, respir, vând viruși la toți, fără sfială!

## LXXX

Fulgi jucăuși dintr-un fuior torc fir întins de lână albă,  
Nori cenușii îmbracă zarea, plouă din cer cu flori de nalbă .  
Întrezărand în cercuri clare pe firmament corola lunii,  
Aripi de vânt fâlfâie liber din frunze vii, la colțul șurii.  
Tremură-n pat țurțuri de gheață sub streășina zării de gânduri,  
Aștept să se topească-n stropi fluturi de raze în adâncuri  
Care apoi purtați de vânt, prelins dintr-un fuior de caier,  
Să se așeze în omăt pe fundul unei mări de aer ...  
Iarna mă doare și mă strânge, c-un ger năprasnic ne-nțeles,  
Trec vifori peste tâmpla-mi rece și bat din ce în ce mai des!  
Răstălmăcitele principii s-au transformat în flori de gheață  
Pe crengi de valuri înspumate, înmărmurite-n briz de ceață ...  
Aștept drumeți printr-o minune, la țărnm din când în când, să vină,  
Din înghețatele principii să-mi împletească o cunună  
Ce aruncată-n vântul-vifor, deștelenind a mea cărare,  
Va lumina prin flori de gând, corola lunii de ninsoare!  
Fluturi de raze din adânc, prelinși dintr-un fuior de caier,  
Să se așeze în omăt, pe fundul unei mări de aer ...

## LXXXI

Mă mișc încet purtat de vânt, îmi număr zilele trecând,  
Îmi număr pașii, fără rost tociți pe drumul care-a fost  
Din colțul ochiului-obraz cu lacrimi împletite-ntr-una,  
Odgon al vieții de mărgean, din gene una, câte una ...  
Amăgitoarele-mpliniri m-au îndemnat să fac de toate  
Și n-am simțit cât am crescut, nici cât am pus în greutate,  
Nici chiar șuvița pământuf crescută-n țepi de păr pe față  
Deasupra buzei netezind, cu limba, streășina-mi mustață!  
Îmi amintesc grija din dor, la vârsta-ntre furii și temeri,  
De loviturile primite sau bucuriile, asemeni,

Reconvertite-n ispitiri, neliniști, spaime și oftat,  
Mângâietoarele aleanuri ce din genunchi m-au ridicat,  
Căci n-am putut strânge averi din truda minții bântuită  
Și nici nu mi-am dorit să cer la bătrânețea-mi rânduie  
Puterea de-a împuțina, greșeli trecute cu-al lor cost,  
Rememorând în minte anii trăiți degeaba, care-au fost!  
Amăgitoarele-mpliniri m-au îndemnat să fac de toate  
Și n-am simțit cât am crescut, nici cât am pus în greutate!

## LXXXII

Zorii de ziuă bat în nori deasupra-n cer către cetate,  
Lumini pe străzi alungesc umbre grăbite să ajungă-n gară,  
În liniștea crepusculară orașu-i treaz pe jumătate,  
Se-aud la porți vorbe șoptite, glasuri de fum într-o țigară .  
O ambulanță-mi taie calea, scânteii de-argint topesc asfaltul,  
Un câine latră, altul urlă cu vaiete ce rup tăcerea,  
Treziți cocoșii-și umflă pieptul, din plisc zvonind unul la altul  
Că în curând revarsă zorii și-i accident pe strada Horia!  
Istovitoarele neliniști par întreite dimineața,  
Când feeria din crepuscul să ne trezească nu mai poate,  
La geam se-aprind pe rând lumini, ochi obosiți alungă ceața  
Ce ziua-și caută vigoarea în apa Băilor Sărate!  
O altă ambulanță vine, să ia, probabil decedații  
Din fiarele contorsionate pe stâlpul nopții de apoi,  
Alte lumini se-aprind în trafic, traseele opresc în stații  
Și-o altă zi renaște-n viața de urb' ...,Viile Noi!  
Lumini pe străzi alungesc umbre grăbite să ajungă-n gară,  
Se-aud la porți vorbe șoptite, glasuri de fum într-o țigară ...

### LXXXIII

Verde-amar, roșu sau acru, tare-n coajă ca o nucă,  
Capu-n două toarte pune vin din ploscă în ulcică,  
Vântul fluieră pe coarda-ntinsă bine la ulucă,  
Iute-n nări, sărat pe limbă ... și-am prins glas de rândunică!  
Să mă scol din pat, nu pot, patul se învârte-n cot,  
În genunchi m-așez cu chin, iau paharul să închin  
Roș'amar, verde sau acru și ... aici mi s-a rupt sacul  
C-a intrat bou-n pelin de s-a îmbătat ... puțin!  
Vrând să cânt o stacatură limba am plimbat-o-n gură  
Luând-o pe îndelete, răsfirată peste pietre-n  
Farfuria de arginți șirag gurii-n loc de dinți ...  
Verde-amar, roșu sau acru, am băut pâ'n m-a luat dracu'  
Căci mi-am pus la gât funie în fundiță, pe pâlnie,  
De s-a spart coaja la nucă, s-a rupt coarda la ulucă  
Rămânând cu o ulcică lâng-un cuib de păsărică,  
Undeva, pe o crenguță, fâl - fâl, c-a zburat, ... neicuță!  
Să mă scol din pat nu pot, patul se învârte-n cot,  
Roș'amar, verde sau acru, am băut, ...pâ'n m-a luat dracu'!

### LXXXIV

Visez sau sunt treaz, plutesc între îngerii,  
Spre mine aruncă păianjeni cu plase-n văzduh,  
Mă văd așezat între fluturi și frunze,  
Plouă din cer cu furnici, ce au aripi de duh!  
Brăzdat de-amintiri mă simt surghiunit  
Și refuz să suspin sub o pleoapă-nbuiat,  
În mijlocul zilei sunt orb de iubire-nvelit,  
Mirare cu greieri sau mugur de crin blestemat ...  
Nesațiul mă ține, sărutul asemeni,  
Ecoul se sparge de prispă-n amurg,



Am gust de fereastră spre cer cu aromă  
De buze fierbinți într-un zâmbet absurd!  
E greu să înveți a citi printre rânduri,  
Când ziua se scurge-n cuvinte zgârcite,  
Adorm amorțit lângă frunze și fluturi,  
În cuști de oțel zăbrelete!  
Spre mine aruncă păianjeni cu plase-n văzduh,  
Plouă din cer cu furnici, ce au aripi de duh!

### LXXXV

Aș vrea să inspir oxigenul prin branhii  
Din apa sărată a lumii marine,  
Câmpia de alge să fie-a mea holdă  
Cu rod de steluțe, meduze sau scoici, gelatine ;  
Când relele firii din cer m-au gonit  
La apele tulburi să-mi stâmpăr dezisul,  
Am fost ispășit de-o sirenă și tras să mă duc  
Spre gropi Marianne, dar, vai, ce-ntunecat e abisul!  
Aș vrea să înot într-un fel rânduie  
Ca apa să-mi curgă pe laturi în clește,  
Cu aripi să zbor spre adânc, rechin batoid  
Plecat din recif, împins de curenți, să fiu pește ...  
Doritor să dezleg adevărul din beznă  
Ca un giulgiu de cer pe o mare senină,  
Jăruit dinlăuntru cu a flăcării torță  
Am strigat către ape: - Să se facă lumină!  
În lumea sărată a holdei marine  
Cu rod de steluțe, meduze sau scoici, gelatine .

## LXXXVI

Te simt în bătaia cuminte a inimii mele, iubito,  
Mă doare și gândul de ce ți se poate-ntâmpla,  
Așa ai crezut că e bine departe să fim...  
Mi-e frică de-o fi sau poate că e între noi careva ...  
Trecutu-l doresc în prezent și vreau să-ncercăm  
Alt drum să croim, diferit cum ne cere sorocul,  
Ascultă tic-tacul iubirii, iubito! Încă nu te-ai convins  
Că-mpreună-mpăcați ne putem înșela nenorocul ?  
Alungă uitarea, clătește-ți cu apă ochii-ntre timp  
Și adu-ți aminte sărutul pe gura - dulceață,  
Aruncă-l în foc, dacă vrei, privește-ți iubirea arzând  
Și strânge în palmă bucata rămasă nearsă ...  
Cum de-ai trăit să mă vezi suferind,  
Unde e lațul din cer ce a vrut să m-agațe ?  
Câte dorințe n-ai copt din aluatul cel bun,  
Cum ai putut să înduri fără-a mă strânge în brațe!?  
Mă doare și gândul de ce ți se poate-ntâmpla,  
Mi-e frică de-o fi sau, poate, că e între noi careva . . .

## LXXXVII

Revoltă în stradă, protest de furie  
Se simte în aer tulburare și stres,  
Din inimi răbufnă durerea mascată  
Spre centru trec oameni, apoi se-ntrețes,  
Se-agită pancarde, se strigă” murim,  
Stopați furtișagul, minciuna, prostia,  
Opriti genocidul, salvați sănătatea,  
Jos cu guvernul și toți trădătorii,  
Ne vrem înapoi demnitatea furată,  
Ne vrem înapoi România!”

Revoltă sau miting, vin grupuri și pleacă,  
Protestul din marș e constrâns pe o bandă,  
La margini se-nșiră grătare de fier,  
Femei și bătrâni din coate se-mping,  
Jandarmii fac lanț-baricadă de pressing  
Apoi alternează-n centură cordon la comandă!  
Se simte în aer frustrare și stres,  
Mulțimi se adună, apoi se-ntrețes ...

### LXXXVIII

Sunt pana, sunt condeiul, sunt scribul fără-o mână,  
Morfemul care-și cată în traistă încăputul,  
Sunt coarda de vioară, sunt fibra vie-a cărnii  
Armonizată-n timbru să prindă absolutul ...  
Mă văd un saltimbanc, mâzgălitor, ce scrie  
Stând ghemuit sub arcul ecoului din stele,  
Transmit ce-aud la Domnul, cu-a mea simțire vie  
Eu, lauda tristeții ..., iubirii maicii mele!  
Talanții dăruți nu sunt a mea virtute,  
Nu am creat nimic spre-a mă împăuna!  
Sunt licurul din umbră, sunt nimeni-nemuricul  
Ce-și cară-n spate crucea ori nesimțirea sa ...  
N-am dreptul să-mi arog știința de a face  
Nici gestul conștient pornirii când să tac,  
Cuvântul sunt, arcușul, vioara, simfonia  
Pe lungul drum al crucii cu sufletu-mpăcat!  
Mă vad un saltimbanc, mâzgălitor ce scrie,  
Transmit ce-aud la Domnul, cu-a mea simțire vie!

## LXXXIX

Pun mâna pe-o umbră, alerg și fac drum rotocol,  
O ceață venită din iad prin mine despică,  
Renasc din tăciuni, îmi scutur cenușa de foc în pârjol,  
Iar fumul cel negru-l împrăștii, pe strad-amorțită de frică ....  
Sunt plin de revoltă, sunt tras de picioare,  
La gambe lovit de bocanci, de baston sau de bătă,  
În mână prind gardul de fier, sunt fier înfierat de ninsoare  
De scuturi împins, iar corpu-mi devine redută!  
Crispat între viermi, caschete, pietroaie și fulgi,  
- Nu trageți de mine,... nu mă împingeți în dubă,  
Nu-mi puneți cătușe la mâini, slugarnici și țuți,  
Trântori cu cefe-mbuibate în guler de buhă!  
Mă faceți inept, parazit, despuiat, ciumpalac,  
Chemați ambulanța, mă ustură ochii, veniți către piață,  
Am coastele frânte, sunt șchiop și sunt singur,  
Veniți să luptăm cât în noi încă,... mai pâlpâie viață!  
Sunt plin de revoltă, sunt tras de picioare,  
Cu mâna prind gardul de fier, sunt fier înfierat de ninsoare!

## XC

Ning cuvinte peste vremuri la o margine de lume,  
Vis al gresiilor - calcar, depărtărilor firești,  
Resilabisindu-mi zborul dau prenumelui renume  
Și-n sfârșit, găsit-am locul frământărilor trupești!  
Unora orbire-aceasta le-a nevreznicit vederea  
Cumpănită-n greutatea meandrelor din serpentină,  
Reparafrazând surâsul de pe-o buză scurs aieveau,  
Elixirul pietrei-rocă are gust de parafină ...  
Când mă mut de pe alocuri vântu-n lut mi se îngroașă  
Reînviind prin cețuri singur, într-un fel cum știu doar eu,

Alăptat la sân de stele sunt izvorul scurs din fașă,  
Înflorit mereu din muguri și băut de Dumnezeu...  
Dup-un lung exil al vieții la o margine de vremuri  
Bucurie ne-implinită, frunzuliță dusă-n vânt,  
Elegie de neliniști, foșnet bucuros asemeni,  
Mă visez că sunt un flutur pe un bulgăr de pământ ...  
Ning cuvinte peste vremuri la o margine de lume,  
Resilabisindu-mi zborul dau prenumelui renume ...

REFLECȚIILE  
ÎNTOARCERII

## XCI

Mă simt imun, sunt apt, contractul l-am semnat,  
Am martori c-am primit din cer chiar și-o arvună,  
Sunt duplicat în copii, arhiva-paravan  
Sunt paznicul de noapte-al sicriilor de humă ....  
Mi-am etalat calibrul percepțiilor fine  
Vitale fișei post de arnăut proscris,  
Centurion al lăncii din cripte caudine,  
Sunt paradigma milei la poarta-paradis!  
Privesc năuc cum trec prin sitele simțirii  
Duhuri de vânt ce-și lasă pomelnicu-n răboj,  
Ace de pin, coroane, hârtii sinecurine  
Cu ultime omagii, scrise-n cerneli de boj ...  
Zaheul sunt, cenzurul, contabilul la poarta  
Himerelor dantești, fumuoarelor confuze,  
Priveghetor de liniști în slujbă contractat,  
Din Hades vin să curăț ... altarele de frunze!  
Am martori c-am primit din cer chiar și-o arvună,  
Sunt paznicul de noapte-al ... sicriilor de humă!

## XCII

Azi noapte m-am visat în holda mea de aur  
Cu maci și flori de tei din grâul necules,  
Hlamidă-n roșu pur, cerneală peste plaur  
E zborul ciocârliei pe-un tril neînțeleș!  
Amurgul de pe creste zorea la foc cuptorul  
Triumf al vremii scurse în paiele din șură,  
Simt gustul viu al pietrei înfăinând ogorul  
Și-amarul florii-mac, când s-a lipit de gură ...  
Am șlefuit pe gresii cuțitul de la coasă  
Vrășnind în subțioară tăișul de corvoadă  
Și-am început să tai tulpina lungă, groasă-n  
Mănunchi cu bobu-n spic, curând gata să cadă!  
Îmi cerne somnul nopții ivirile-n priveliști,  
Frânturi la moara vieții unde-mi plătesc uiumul,  
Simbria senectuții ce multelor opreliști  
Mi-a pus făina-n saci ..., un rând de saci mi-e drumul!  
Simt gustul viu al pietrei, al paielor din șură,  
Amarul florii-mac..., când s-a lipit de gură!

## XCIII

Crapă-n ger giganți de sevă prin pădurile virgine,  
Urlă viforele - viscol dinspre munți în pâcla groasă,  
Fosta eră glaciară n-a trecut, încă revine  
Troienită în fuioare de zăpadă lângă casă ...  
S-au întins pe rute vârvor 'n tronsoane degerate,  
Aripi largi de-autostradă, plaur de omăt în freamăt,  
Hrube și mașini luncarne, fiare contorsionate,  
Bocnă în oțelul-crivăț, colonade-ntr-un surd geamăt ...  
Un bilanț,dacă se face, când, păcătuind se speră  
Din iubiri înzăpezite-n ger să nască careva,

Zvăpăiatul iernii noastre, sufletul, din noua eră  
Ne adună și ne scade într-un rest ..., mereu ceva ...  
Intervenții gratuite, ninge abundent în coduri,  
Freze largi macină vremea și-o aruncă din prognoză,  
De pe largul mării, siber, vântul se întoarce-n noduri,  
Spiralat ancestorul trece, transformând temerea-n gnoză....  
Urlă viforele-viscol dinspre munți în pâclă groasă,  
Noua eră glaciară-i troienită lângă casă!

## XCIV

Aripi de-aramă cu pene zburlite,  
Zboară spre codri corbii de bronz,  
Clonțuri de foc din gheare-ascuțite  
Sfășie palma ce vrea să-i hrănească,  
Cu boabe de orz ...  
Merg spre izvoare păsări de piatră,  
Scormone-n maluri, sapă-n prundiș,  
Ochi de iridiu cată-n pietriș  
Urme de viață-n cristalul  
De apă secată ...  
Tună din cer cu țipăt de prunc,  
Stânca la colț își face tăiș,  
Carnea-pământ e greabăn de junc,  
Umbre de maluri cu îngeri uciși ...  
Noaptea înmărmure-n creangă frunzișul  
Moartea-nceput, secerișul ...!  
Merg spre izvoare păsări de piatră,  
Ochi de iridiu cată-n cristalul de apă secată ...



## XCV

În piețe se strigă mereu: Libertate ...  
Nu poți înfrunta suferința,  
Nu poți stăpâni un vulcan,  
Renunță la ură, ranchiună, păcate,  
Transmite iubirea din tine la semeni,  
Altfel, vei fi mistuit de reproș  
Și-n van ... vor fi toate!  
Fântânile-n suflet sunt stebă de gheață,  
Lacrima-și vede izvoarele tulburi,  
Mintea din urmă dedulce a gheață,  
Îngerii zboară-n zefire de duhuri ...  
Zornetul banului inima bântuie,  
Tremură eul din om, Alizeul,  
Demonul răului grohăe-n hohot  
La cripta pustie-n biserici,  
Gonind Dumnezeuul ...!  
În piețe se strigă mereu: Libertate ...  
Izvoarele curg, fântânile-s tulburi și-n van ... vor fi toate!

## XCVI

- De unde-atâta poftă bolnavă-n mine însumi,  
A cerceta ecoul iluziei orbește?  
- De unde-mi vine plânsul rumorii-nrumurate,  
Când nebunia firii m-a prins ca într-un clește?  
Mi-am regăsit frumosul sub crengile-nflorite  
Căzut în somnolență printre grădini fluide,  
Adulmecând setos ca un buret mirific  
Parfumul și esența cu sinea-mi resorbite .  
Nu voi afla nici oful, nici boala de sminteală  
Ce m-au adus la țărnul Utopiei-cohorte,

Din necuprins vin valuri,iar apa colosală-mi  
Dă trupului tăria să nu o mai suporte ...  
Cu glasul elegiei din marea Utopie  
Născuta nălucire pe creasta ce se pierde  
Desfrâu și larg dezvăț e, realitatea vie  
Umbrindu-mi rațiunea spre-a nu putea, -o, vede!  
De unde-atâta poftă a cerceta orbește,  
Când nebunia firii m-a prins ca într-un clește ?

## XCVII

Ascez al mișcării-n spirală sunt duh,  
Eon dintr-un sâmbur de prun înflorit,  
Sunt flacăra vie a inimii, blândă,  
Sunt frunza-nverzită în suliți de stuf,  
Pădurea cu păsări sau miezul de ghindă,  
Sunt jarul din umbră la loc potrivit!  
Sfios licuresc peste cer licurici  
Și-i greu a trăi sau a fi printre vrăbii,  
Întoarcerea-n mine devreme adie,  
Miroase-a buchet de salcâm sau de săbii,  
Spirala urcării-n ancest, mă duce-n chindie...  
Aproape de nouri văd lucruri ascunse  
Subtile vederii frecvențelor joase,  
Mă plouă cu ceață himere confuze,  
Am raze de lună pe buze, aș vrea să fiu flutur,  
Cocon deomidă sau, poate, un ghioc de mătase ...!  
Eon dintr-un sâmbur de prun înflorit,  
Sunt jarul din umbră la loc potrivit ...

## XCVIII

Pe squarul îngust, orașu-mi trezește ispita din piatră,  
Din suburbii străzile curg într-un fluent temporizat,  
Se-mbrățișează la semafoare, fire nodale și se desfac,  
Verdea lumină mătur-asfaltul de uscăciune și promoroacă .  
Domnește tăcerea latent-a fantomei din turn,  
Repaos diluviu cu vârful înfipt în nori de smarald  
Pe luntrea de piatră a sfîncii fluide, cetatea-i catarg  
Cu vecele-n vânt, sub norul de timp, vulcan taciturn ...  
Pașii grăbiți foarfecă vremea mereu schimbătoare,  
Buzele ard de neliniști și-mi tortură ființa,  
Urnele-mprăștie pulberi de praf, cenușă și scrum cu dorința  
Unui respir la ceas rezervat ales la-ntâmplare ...  
Amorul târziu din verdea-amiază în două mă-mparte,  
Ochii căprui așteaptă cuminiți și trag draperia ușor la fereastră,  
Socot cheltuiala în resturi mărunte din mine scăpate-n  
Imagini de-amor, iluzii-frânturi, c-un dor de iubire albastră!  
Pe squarul îngust, orașu-mi trezește ispita din piatră,  
Verdea lumină mătur-asfaltul, de uscăciune și promoroacă!

## XCIX

Zile întregi îmi număr pașii șovăitori în stearpa urbe,  
Sticlirea ochilor sașii potecii strâmte-i dau hotar,  
Îmi caut locul rezervat și bat la uși mereu rotunde,  
Supravegheat fiind de stafii, aud același refuz clar:  
- E criză și n-avem de lucru, nu este timp, iar statul n-are  
Sume-n bugetul prevăzut pornirii tale nefirești ...!  
Chiar de-am avea același țel, ideile ne sunt contrare  
Prin modul cum îți le exprimi, cin-te-a trimis, Tu cine ești ?  
Cum să cedăm de la resurse care, de fapt, ni se cuvin,  
Prin vot am fost îndrituiți și-acum noi suntem la putere!

Nu acceptăm împotrivire la diatriba din scrutin  
Și nu-ți vom da ție formula prin care am făcut avere ....  
Șovăitori se strâng încet alți pași mărunți din stearpa urbe  
Înrânduți, tropotitori, la cleanța porților închise,  
Dreptatea nu-i a celor mulți, când singură prin ea include  
Același drum, aceiași pași spre urna vorbelor promise!  
Sticlirea ochilor sașii potecii strâmte-i dau hotar,  
Supraveheat fiind de stafii,... aud același refuz clar .

## C

Mă bucur alături de tine, femeie,  
Prin fiece zvon al clipei din veac,  
Mirabilă vrajă, ambrozie lină,  
Surâs lăcrimat de blânda lumină  
În candela firii când ochi-mi desfac!  
Mă bucur de stele în carul cu fân,  
De florile iernii frumoase-n zăpadă,  
De picurul umbrei ce-ți cade pe sân,  
Mă bucur cu tine alături, femeie,  
Frumoasă vestală, de purpură albă!  
Din gând bucuria-mi irumpe mirună  
Extaz înflorit de-un surâs, căci exiști,  
Mă umpli cu liniști în raze de lună,  
Brândușă minune, pe verdele plaur,  
Mă bucur alături de tine, mireasă,  
Picată din cer, la nunta-mi de aur ...!  
Surâs înflorit de blânda lumină,  
Mirabilă vrajă, ambrozie lină ..

## CI

Un sărut am pus deoparte  
După hornul de la Ier  
Și doresc, dacă se poate,  
Ție-n dar să ți-l ofer!  
Nu te mint, nu-mi pot permite  
Ce voi fi, când nu-s de fapt,  
Încă am destulă minte  
Știu tăcea și când să tac ...  
Dacă la-ntâlniri comune  
Poate c-am obrăznicit  
Încercând din buze-ați spune:  
„- Sunt amantul neiubit! ”  
Sau că ți-am păstrat sărutul  
După hornul de la Ier,  
Sincer, nu îți pot promite  
Toate stelele ... din cer!  
Un sărut am pus deoparte,  
Ție-n dar ..., dacă se poate!

## CII

Au încolțit urzicile-n coclaur  
Și s-au topit zăpezile-n păcate,  
Prin muguri dăltuiți în raze-faur  
Însângerează verdea puritate .  
Rememorând tomnatice priveliști  
Indiferent de unghiul gerurilor aspre,  
Mărgeaua frunzei-apă de izbeliști  
Am adunat-o-n palmele curate ...  
Mă urzică mai rău ca altădată  
Și greu în matcă râul se dezgheață,

Un zefirel îmi gâdil-o sonată  
Pe la urechi cu-o voce plângăreață!  
O briză de ozon alungă-n van tăcerea,  
Ce din adânc revine, când împrimăvărează,  
Plămadă a simțirii, feeric, litosfera  
Înnobilează lutul ... și-apoi exfoliază!  
Au înverzit urzicile-n coclaur,  
Prin muguri dăltuiți în raze-faur ....

### CIII

Aș strânge toată lumea-n brațe  
Și aș striga la toți să tacă  
Pân' mi-o veni la subțioară  
În scâncet muza-mi speriată ...  
Aș da ce n-am celui ce-mi cere  
Și-aș cere de la cel ce n-are,  
Împărtășind grijile mele  
Cu tot ce știu la fiecare ...  
Căci din iubirea întru semeni  
Mărturisindu-o-aș face-o scuză,  
Iscoada vorbelor, asemeni,  
Mi s-ar topi la colț de buză!  
Obraznic țipă, despletită,  
Minciuna împrôscând contrarii,  
Din fila cărții necitită  
Citesc ... să n-o mănânce carii!  
Aș da ce n-am celui ce n-are,  
Cu tot ce știu ... la fiecare!

## CIV

Caut răspunsuri la-ntrebări, sincere, clare și cu noimă,  
Într-un răstimp întârziat de glasul ce mă-njunghie,  
Ținut închis între pereți arunc în zid mingea de oină  
Și-njur mărunț, fără motiv, iar vorba mi se bâlbâie ...  
Când răbufnirile mă dor tresar la orice zvon șoptit,  
Încerc s-alung zombii din somn, furii ihtiocratice,  
Soluții caut, mă frământ, cât pot fi eu îndrituit  
Spre a obține-un rezultat din normele dogmatice!  
Am apelat la cunoștințe, la prieteni, rude sau dușmani,  
Sprea-mi completa învățătura ce încă o mai cred subțire,  
Am dat răvaș la Institut și, crunt m-a scuturat de bani  
Cu-o scrisorică-ntr-un târziu:” Mai ai de învățat, copile!”  
Nimic nu-i logic sau concret pe hârtiuța scrisă-n grabă  
De amorțeala amânării nedecriptată care fu:  
- Așteaptă, domnule, fii calm, de vrei găsește-ți altă treabă,  
Noi nu putem tranșa răspunsul ție urgent, prin da sau nu!  
Când răbufnirile mă dor, tresar la orice zvon șoptit,  
Soluții caut, mă frământ, cât pot fi eu îndrituit!

## CV

Mi-e dat să plâng ca unui om ce pleacă  
Într-un răstimp de drum întârziat,  
Vroiam să las ninsoarea pe-altă dată  
Unui birjar-poștaș ca aliat!  
Am nimerit să fiu prin alte locuri  
Și n-am simțit la naștere că-s eu,  
Trei lupi mă trag de sanie prin hopuri,  
Țin frâiele întins, cojocu-i greu ...  
Mi-e dat să mor ca unui om ce plânge  
Pe alt tărâm lăsat să se-ntrevadă,

Din pleoapa minții mele văd cum ninge  
Și-n ger se nasc copiii de zăpadă ...  
Să-ți fiu bărbat vroiesc, din când în când,  
Printr-un sărut și-am să te las în pace,  
La pieptul meu, iubito, să te strâng  
Spre-a învia copiii ... sub cojoace!  
Am nimerit să fiu prin alte locuri,  
Trei lupi mă trag de sanie, prin hopuri!

## CVI

Totdeauna pentru mine n-a fost loc decât în laturi  
Sau împins ca vârf de lance și făcut să mă zdrobesc,  
Am adus la țarm năvodul contorsionat în cange,  
N-am pretins la nimeni milă, nici n-am vrut să o cerșesc ...  
Ieri, am cumpărat o daltă să cioplesc o altă lume  
Cu priceperea-mi de meșter, bun la toate sau nimic,  
Încercând sculpa o floare, din petale-am scos un înger,  
Doamne, iartă-mă când dalta Ți-a însângerat pe chip!  
Cum pot eu întocmi lumea, când morfemul este dalta  
Ce din vârful limbii mele nesilabisind plesnește,  
Ciopliind sunetele-n așchii, rostuind frumos Cuvântul,  
Răbdător să evadeze printre dinți din gura-mi clește!  
Doamne, iartă-mi necuviința, nu sunt demn să fiu servilul  
Nici măcar să pot atinge ireala-Ți puritate,  
Pentru mine e totuna, de mă ții la cele sfinte  
Sau de mă arunci la ghenă, reînviind mereu prin moarte ...!  
Cu priceperea-mi de meșter, bun la toate sau nimic,  
Doamne, iartă-mă când dalta Ți-a însângerat pe chip!



## CVII

Șoptește-mi vorbe dulci la telefon, iubito,  
Atât cât încă suntem și mai putem fi vii  
Ori scrie-mi de ai timp sau când îți poți permite  
Indiferent de modul prin care vrei să-mi scrii!  
Oprește-te-n răstimp, să îți reverși respirul,  
Vorbește, te ascult, smerit și cu plăcere  
Tu spune-mi adevărul cuprins în fraze scurte  
Și-accept dojana gurii, răbdând la toate cele ...  
Mai dă-mi înc-o speranță de a vorbi cu tine,  
Alungă-mi întristarea din gelozia surdă,  
Voi demonta, pe rând, minciunile, știi cine!  
Neadevărul arde și-mi dă dureri de burtă ...  
Hai, spune-mi înc-o dată că mă iubești, iubire,  
Pornește-ți telefonul, șoptește-mi la ureche,  
Îngăduit cât este pe unda ce ne ține,  
Deschide larg fereastra, să fim din nou pereche!  
Mai dă-mi înc-o speranță de a vorbi cu tine,  
Hai, spune-mi înc-o dată că mă iubești, iubire ...!

## CVIII

- Pot crede că în spuză cărbunele s-aprindă  
Atunci când o portiță mai las-un vânt să bată ?  
Resuscitându-și jarul ușor se-aprinde focul  
Dacă sub el cenușa-i fierbinte și uscată!  
Nu pot crede în pleoapa ce tremură pe ochiul  
Ascuns ca într-un joc de labirint-orbite  
Și nici în gura toamnei împăunându-și rodul  
Pe fața scorojită a frunzei ofilite ...  
Degeaba încercăm a ne-nșela trecerea  
Scăldându-ne în spuma din valul vremii duse,

Încremenind pe timp, mereu și etc. - etera,  
Ne va lovi angoasa realului ... ce fuse!  
- Putem crede-n cărbunii aprinși sub o cenușă ?  
- Putem crede în pleoapa pe ochi ce dau a plânge ?  
Numai atunci, când Domnul va mai deschide-o ușă  
Ca de pe valul morții, spre-a ne-nvia,... ne strânge!  
Atunci când o porțiță mai las-un vânt să bată  
Dacă sub foc cenușa-i fierbinte și uscată ...

## CIX

Mi-e cel mai dor, acum, de toți aceia care  
Au fost în a mea casă remodelându-mi zisul,  
Iar când m-am afundat, au fost a mea-ndreptare  
Aflând cum trădătorii-și redefinesc dezisul ...  
Că nu mi-au lins din blid și nu mi-au secat punga  
Dușmanii-procurori, sunt cei pe care bizui!  
Vor spune cu franchețe că mi-e-nnegrită umbra  
Și că nu sunt ce par sau, poate, îmi închipui!  
Atunci când am pretins, sărind câteva trepte  
Mai multe decât știința-mi le-a numărat corect,  
Din colțul ascuțit al unghiurilor drepte  
M-au obligat la coarda tangentă să mă-ndrept!  
Tovarăși, rude, prieteni, amici de pe alocuri,  
Mi-e și mai dor de dâșii să-mi fie procurori,  
Căci își vor da silința, vor face multe trocuri  
Spre a-mi păta obrazu-n ajun de sărbători ...  
Spunându-mi cu franchețe că mi-e-nnegrită umbra,  
Că nu mi-au lins din blid și ... nu mi-au secat punga!

## CX

Veniți în cartier, la noi e loc destul!  
Ca să ajungi la cer, poți lua taxi un dric,  
Poștalionul trece c-un testament postum  
Intabulat pe groapa adresei dintr-un plic ...  
Absurdul bate toaca pe triste diminețe,  
Repartizând groparii afiliați în zone,  
Delimitând contururi cu sfori întinse-n bețe  
Pământu-nchide ochii revoltelor cazone .  
O garnizoană sumbră de morți ce vor să-nvie,  
Apel al rațiunii când viața ne desparte,  
Nu se mai nasc copii, înnebunim în vrie  
Și-nsângerăm pe cruci cu bătrânețea-n spate ...  
Când danga nu-i de clopot sau dringul nu-i de toacă,  
Întrezărim poștașul ce-l așteptăm să vină,  
Orbecăind năuci, sperăm într-o-altă dată  
A ne-asculta prohodul la cripta din colină ...  
Absurdul bate toaca pe triste diminețe,  
Delimitând contururi cu sfori întinse-n bețe .

## CXI

Gânduri ascunse, vorbe șoptite după perdele,  
Incertitudini, priviri reținute, tăceri mincinoase,  
Ochi înrâmați după hârtii, văd dialoguri microase  
Plouă cu plumb, în picuri topiți pe buzele mele ...  
Gând de poet adunat înlăuntru stă resemnat în nesomn,  
Abur și ceață-n poiana cu pini, ace de con smălțuite,  
Plouă cu pietre din cer, țipăt de sânge cu păsări strivite,  
Focuri se-aprind din lujeri uscați, arde mocnit sufletul - Om ...  
Leagănă vântul frunza-mpietrită, seva-n copaci e nisip,  
Parcul cetății adoarme trădarea pe bănci de cobalt,

Ca-ntr-o cazarmă desfășurată se redescrive-n alei de asfalt,  
Lanțuri de umbre încātușe geniul fixându-l în sit!  
Amurgul din norii sculptați în ciment arde eternul pe soclu,  
Vorbele pietrei scurse-n șirag lasă sub gene urdori,  
Mestecă limba așchii sticloase, apa fântânii curge spre mori,  
Norul de plumb plouă cu păsări, verdele frunzei e ocrul!  
Gânduri ascunse, vorbe șoptite după perdele  
Plouă din cer picuri topiți pe buzele mele ...!

## CXII

Cuget în casă, cuget pe stradă,  
Sunt singur! Un iureș de gânduri  
Transpus în cuvinte din limba maternă,  
Vorbesc încontinuu, coerent, descifrat,  
Vorbesc la pereți, vorbesc deșucheat,  
Îmi bate timpanu-n urechi sacadat,  
Orașul muțește de steaguri în bernă  
Spitale se-nchid într-un iz psihopat ...  
Mereu întocmim crematorii din creșe,  
Trăim indecent, când totu-i banal,  
Vorbim virulent în biserici și iarași  
Vorbim la birou, în casă, la teatru, la bal,  
La porțile-nchise, la cheia cu cifru  
La ușa boltită, pe cant răsucită,  
Vorbim cu glas tare și-mi bate-n urechi  
Ecolul răspuns din tâmpla-mpietrită ...  
Sunt singur și cuget în bernă ...  
Vorbesc încontinuu ... în limba maternă!

### CXIII

Bate peste ape aripa de înger,  
Fâlfâie să ștergă lacrima de neam,  
Se-aprinde Ardealul în lumini de fulger,  
Suspină pe creste duhul lui Avram...  
Alba sfarmă munții-mpodișați spre Turda,  
Urcă-ncet Feleacul bardul pelerin,  
Clujul reînvie, a-nflorit leurda,  
Se prăvale timpul, noi călătorim...  
Curge apa vieții de când nu eram,  
Făr-a fi supusă de-un Mathias-Rex,  
Rezidește-ți munții, Clujule, -n Ardeal  
Și rescrie-ți slova, pe-alte foi în Dex!  
Cei din veac tăcut-au sub ninsori de frunze,  
Cântă Apusenii ca la propriul hram,  
Vino, de trezește-ți oștile ursuze,  
Și înhamă-ți caii, bardule Avram!  
Se aprinde Clujul în lumini de fulger,  
Clipocește-n ape aripa de înger ...

### CXIV

Se-tâmplă ceva, totuși și-i departe,  
Se-aud sirene de salvări ce nu-s,  
E forfotă, mult zgomot, șoseaua ne desparte  
În două benzi pe sens: de-ntors și dus ...  
Se vede ceva totuși și-i departe,  
Un foc, o vâlvătaie, sar scânteii  
Din jarul pirostrit ce-acum mă arde,  
Ca să înghit în sec fără temei!  
Trăiesc un sentiment contradictoriu,  
Nu am nimic de-ascuns, el știe tot,

Cu ochii-mi obosiți și-ntorși în doliu,  
Privesc la cap de drum să-mi caut loc!  
Se-ntâmplă ceva, totuși și-i departe  
Încât aş vrea să mă mai nasc o dată,  
Sirene de salvări mă trag deoparte,  
Spre a găsi motiv să ne despartă ...  
E forfotă pe drumuri care nu-s,  
În două benzi pe sens: de-ntors și dus ...

## CXV

Verde-i frunza, bat-o vina, pe lăstari l-al treilea nod,  
Când la umbra ei crescut-au doi ciorchini de tămâioasă,  
Alăptați de mustul toamnei pe crenguțele de rod  
Stau cuminți să îi culeagă un frumos sau o frumoasă!  
Am muncit o vară-ntreagă, strângând frunzele de dudă  
Ajutat de ceva goange să fac mândrei un ilic,  
Din fuiorul de mătase, tors și-ntins pe-o vreme udă,  
Am urzit pânda subțire dintr-un fir de borangic .  
Ce-a ieșit nu pot pricepe: sunt prins în încurcătură  
De strânsoarea-i peste mijloc, mijlocit într-un inel,  
C-am greșit din ochi croiala lângă sâni, n-am luat măsură ...  
Desfăcându-i-se pieptul la ilic, în năsturel!  
Verde-i frunza, bat-o vina, cu ciorchini de tămâioasă,  
Storși în must de teascul-coș, îmbătându-mă cu rouă,  
Când din inimă musti-va dorul toamnei păcătoasă,  
Am să îi repar ilicul eu, cu mâinile-amândouă ...  
Ce-o ieși nu pot pricepe, sunt prins în încurcătură  
C-am greșit din nou croiala lângă sâni, neluând măsură!

## CXVI

Înfometat Domnul de viață,  
Coboară din etern mai des,  
Pentru o gură de dulceață  
Și de iubire... , mai ales!  
Împerechind ziua cu noaptea,  
Ca într-o binecuvântare,  
A dat o cale-ntunecimii  
La viață prin iluminare!  
Căci viața însăși prin ea este  
O flacără din veșnicie,  
Ca o serafică poveste  
De infinit în poezie ...  
De-acolo-mi vine și izvorul  
Cuvântului, rupând tăcerea,  
Pe limba dorului ce-mi știe  
Fiorul dragostei și mierea,  
Căci viața însăși prin ea este,  
O poezie-ntr-o ... poveste!

## CXVII

Mă simt devorat înlăuntru, sunt necomestibil,  
Emit discrepanțe, am răni în priviri,  
Am viruși în suflet și sunt perceptibil  
A fi un cobai cumpărat de un pol răzgândiri ...  
Mă simt devorat dinafară, sunt netraductibil,  
Cuvântul îl macin la moara numită stomac,  
Am fire de iarbă pe buze și este posibil  
Să fiu bănuțit că sunt dulce, când dulcelui plac!  
Veniți, că sunt hrană, poftiți fără jenă,  
Aveți ce mânca, mă las descompus,

Pătrundeți adânc în zon-androgenă  
Și scoateți din mine esența-ntr-un stil juxtapus!  
Că poate vreodată din gurile voastre  
Ieși-va-ndoielnic al meu necuvânt,  
Scăpat ca o boare spre zărilor-albastre  
Din iarba cosită, săgeată-nverzită pe cerul răsfrânt ...  
Emit discrepanțe, am răni în priviri,  
Mă simt un cobai cumpărat de un pol răzgândiri ...

### CXVIII

Când mă-ntorc de pe alocuri să-mi revendic drepturile,  
Cei bătrâni întinerit-au generația cu alta,  
Schimbul petrecut în trocuri a rupt legăturile  
Mâinilor ombilicate ca să sfarme-n palme piatra .  
Din plămada alb-a iernii îmbumbit-au două frunze  
Pe un vânt primăvărativ să dea vremii obârșie,  
Dintr-o floare de sidef cu petale-mbuchetate  
Crește frageda sămânță până-n toamna arămie ...  
E orânduie infimul ca din mic să crească mare,  
Printr-o luptă revanșardă, între sine și-a lui țeluri,  
Atingând extremitatea peste propriile-i tare  
Izbucnește-n noi genomul, însă-n infinite feluri!  
Când mă-ntorc de pe alocuri să-mi revendic drepturile,  
Pașii-mi se lovesc de frunze arămite de uitare,  
Cei tineri îmbătrânit-au, rupând legăturile  
Mâinilor ce sfarmă piatra generațiilor care,  
Pe un vânt primăvărativ, vor da vieții obârșie,  
Hrănind frageda sămânță, până-n toamna arămie ...



## CXIX

Am rupt o crenguță de măr s-o am de Florii,  
Mă plouă cu zloată, e frig, răceala-mi pătrunde prin piele,  
Aștept Învierea Luminii, aștept o schimbare de Paște,  
La ușa bisericii noastre s-a pus un alt rând de zăbrele ...  
Parohul amină c-un timbru aparte și cântă un cântec șoptit,  
Se-aude austrul cum bate, se strâng heruvimii-n altar,  
La strană răspunsul liturgic se-ntoarce-ntreit  
Pe voci subțirele de îngeru aduși de la un seminar ...  
E lumea-n schimbare și, totuși, aceleași  
Mătăanii se-nșiră pe cruci cu-aceiași oftat spre iertare,  
La masa-nvierii vin morții curând petrecuți,  
Cu numele-nscris în pomelnic și chemați la-mpăcare ...  
Am rupt o crenguță de măr s-o am îndreptar pentru rele,  
Aștept Învierea Luminii, doresc să o văd ca s-o pot recunoaște,  
Mă plouă cu zloată-n altarul de frig al inimii mele,  
Știind cum e vremea-n Florii așa va fi și de Paște ...  
Se-aude austrul cum bate, răceala-mi pătrunde prin piele,  
La ușa bisericii noastre s-a pus un alt rând de zăbrele ...!

## CXX

Irumpe-n cer telurul nedefinit în noapte  
Și-a început din nou să plouă peste vară,  
Privesc cum trece timpul și răul cum renaște,  
Respiră universul a nu știu câta oară ...  
Stihiile din suflet s-au preschimbat în ființe,  
Nestăvilite furii lovesc în poarta minții,  
Asimptomatic dorul strecoară-n gând dorința  
De a veni la Tine, să îmi revăd părinții ...  
Căci ce sunt eu? Nimicul, mereul veșnic nimeni  
Nădăjduind a strânge întreaga Ta splendoare,

Te-am părăsit, Părinte, în ziua treispea, Vineri,  
Și cad, ... să-Ți îngenunchi umila mea iertare!  
Ecoul dimineții îmi bate la fereastră,  
Sunt deșteptat cu zorii ascunși după oglindă,  
Mă strânge așternutul, iar inima-mi tresaltă  
Când Îți aude pașii ..., venind la mine-n tindă!  
A început din nou să plouă peste vară,  
Respiră universul a nu știu câta oară ...!

P.S.

Sunt conștient și rămân alături de cei flămânzi și însetoși,  
hrăniți cu iluzia singurătății din izvorul neliniștii, pe unda vremurilor  
mereu schimbătoare ...

## POSTFAȚĂ

Dumitru Dumitrescu se află la al patrulea volum „voluminos“ de poezie, inspirat intitulat INTERFERENȚE. Încă din „cuvântul autorului”, poetul se confesează în contextul poeziei-cântec, fixând principalele direcții ale „Interferențelor“, accentul pe capacitatea omului de a încorpora trinitatea spirituală absolută, vizând nu numai dragostea, ci și „zborul îngerilor spre misterul necuprinsului”.

Impresionează modul original al „rugii” din motto, poetul implorând divinitatea, să-i dea harul de a distinge în adâncul tainelor perlele complexe ale iubirii.

Reflexiile ascensiunii înmănunchează treizeci de secvențe lirice, urmărind hățișul și vicisitudinile unor „ascensiuni” menite să atenteze la bunul simț sau chiar la existență prin structuri de tipul: „agonizează ființa”, puterea „naște monștri“, „transferul genetic de prostie“, „stihiile din suflet“, „crunt germinează răul“, „domnește nesimțirea“.

În acest context, eul liric nu are alt refugiu decât recunoscându-și sieși că, abandonând divinitatea, a căzut în sine. De aici începe autoflagelarea: „ce sunt eu?...”, „nimicul...”, „trântoru-mbuibat“ pe care „l-a copleșit blestemul“ în „oarba [...] desfrânare“, omul în care Hristosul plânge, e „hulit“, „prizonier”, „șinta inocentă din care hiena mușcă“, iar drumul îi este „șirag de gropi“, „străbătător în stâncă”.

Ascensiunea celor puțini apasă pe umerii celor mulți prin „rata la bancă“, „leacul de boală”, „foamea și grija zilei de mâine, „căci, „măsura valorii e batjocorită“ iar valoarea devine comerț“. Viața, însă, nu poate fi învinsă, anihilată: „Pământul și Luna dansează“, fiindcă persistă „zvон de iubire“, „urmă de viață“, „mire-mireasă”, o alt-armonie, iar „dorul” este văzut drept „cuminecatură”, deși tulburat

de cotidienele griji: „împrumutul”, „zalog pe casă”, „giranți”, „greaua încercare”, „umanul sângerează” ...

Remediul rămâne tot „iubirea”, „visul”, „vorba de-mpăcare”, „pacea lumii”, pentru a învinge „alienați fugarnici”, „cancere”, „pielea nepăsării”, în presupusa ascensiune .

Interferențele persistă și în Reflexiile împlinirii, un mănunchi de alte treizeci de ipostaze lirice menite să definească metaforic împlinirea, debutând cu o atmosfera sacră: „duhul străbate nepătrunsul”, „vibrația din naos”, „altar”, „crezul înjunghiind astralul”, pentru a reinstala iubirea și dorul – cele două ipostaze luminoase ale ființei umane, care îi conferă speranța și o imunizează .

Secvențele dedicate iubirii se constituie într-un veritabil dialog cu iubita eului liric, într-o suită de substantive la vocativ, pronume și verbe la persoana a doua („iubito”, „așază-te”, „ai răbdare”), urmând, apoi un intermezzo .

Paralel, setea de libertate se convertește în metafore revelatorii („vârful de munte”), iar setea de dreptate în îndemn la „vindecare”, prin participare la „votare”, fiindcă, „În calea speranței păcatul se strânge / Din lacrima nopții” și „plouă din floare salcâmii”, În clocot fierbe astrul înfuriat de stele prevestind furtuna („focul aprins, jarul nestins ”).

Se interferează aceste stări colective cu starea de grație poetică: „Se-nvinețeau în frig silabele aiurea / Și mestecam cuvinte din brazda de cobalt”, care, apoi devin „lumina gândurilor”, iar el, poetul, este „vânător al fricii”, „mijlocitor al firii”. Interferențele se întetesc: „somnul greu a născut monștri” generatori de „umbra fricii”, lovind „în sufletele limpezi”, „a pierit puterea din limba amorițită”, „doina-n șoaptă trece ...”, „eternul pare viu”.

Poetul în aceste condiții, devine un „păstor de aștri”, „vinovatul toamnei” care a lăsat „somnul minții în pace să vegheze”, „o grea năpăstuire” ce „s-a cuibărit în țară”, „Ura ciumii”, „sluțenii apatride”, „dinți de vampiri”, „devoratoarele firii”, să ne ucidă „speranța” .

Contrapuntează benefic aceste „interferențe”, secvențe lirice dedicate naturii în consonanță cu intensele trăirii: „stihii”, „sâmbur livid de promoroacă”, „soarele diluviu apune-n înserare”, „curge toamna”, „cerul de stele puzderiu”, „orizontul candid”, „veștede frunzare”, „drumul [...] ca un arcuș peste-o vioară”, „abur de frunză”. Alte secvențe surprind capacitatea iubirii: „calea inimii”, „cât mi-ești de dragă”, „mireasa gândurilor”, „să-mi scape norocul de deochi”, „bogat de vise”, „inima în pumni se strânge”, „sărutul gurii-stâncă”.

Alte șaiszeci de „reflexii” reconstituie regresia și întoarcerea, eul liric surprinzându-și „chipul îmbătrânit în silă”, „ucide-mă, de vrei”, „-ți”(repetat). Surprinde asocierea inedită de cuvinte precum epitetul („compasiunea hâtră”), metafora („acul privirii”), o convingătoare și expresă metaforă personificatoare („oftarea din firele de iarbă”).

Alternează, apoi, structuri sarcastice (Recenzăm zdrențăroși [...], statistici-supliciu de abuzuri [...]) cu originale descrieri de natură („fluieră timpul”, „gerul despică luna în două”, „abur și ceață de ploaie”), cu un imn închinat divinității („ofrandă ție, Doamne”), cu evocarea unui răposat („când pe strada învierii trece dricul ...”), în timp ce „Păstorul coboară pe creste doinind / Din frunză [...] sub ploile toamnei [...] simțirea din lut”.

Meditațiile abordează o varietate de teme și motive precum tristețea, nădejdea, virtutea, răul, prietenia, timpul, eul, într-o suită de ipostaze: inadapabil, dezamăgit, evadat din cotidian, revoltat, dilematic .

Ardealul este văzut în „lumini de fulger”, evocându-l pe „bardul pelerin” și invocând „duhul lui Avram”, iar Clujul îndemnat să-și rezidească munții, să-și „rescrie slova pe alte foi în DEX”, în timp ce „Alba sfarmă munții [...] spre Turda, deoarece „Cântă Apusenii ca la propriul hram”.

Reflexia lirică finală meditează grav asupra trecerii timpului, a răului care „renaște”, dar și asupra naturii eterne: „respiră universul a nu știu câta oară”. O meditație mai gravă asupra efemerității ființei

umane respiră în versurile „ ... dorul strecoară-n gând dorința / De a veni la Tine, să îmi revăd părinții”.

Umil, poetul revine la condiția sa reîntrebându-se dilematic: „Ce sunt eu? Nimicul, mereul veșnic nimeni / Nădăjduind a strânge întreaga Ta splendoare”, „inima-mi tresaltă / Când Îți aude pașii venind la mine-n tindă”.

Poeziile nu au titlu, fiind numerotate cu cifre romane, cele mai multe recurgând la forma clasică, în sensul cultivării rimei fără a fi structurate în strofe și abordând un ritm și o măsură variabile, pentru a nu încadra ideile în curgerea lor. Cât privește rimele, acestea se remarcă printr-o impresionantă bogăție .

Savoare conferă versurilor profunzimea imaginilor artistice: „diamante de gând”, „ fulgii [...] torc fir întins de lână albă”, „plouă cu flori de nalbă”, „floare de gând”, „sitele simțirii”, „fuioare de zăpadă”, „giganți de sevă”, „fața scorojită a frunzei” etc.

Interferențele, aduc un suflu nou, proaspăt în poezia contemporană, poetul pendulând între fantezie, trăire interioară și o realitate atent transfigurată artistic .

Profesor, Maria Toma-Damșa











Irumpe-n cer telurul nedefinit în noapte  
Și-a început din nou să plouă peste vară,  
Privesc cum trece timpul și răul cum renaște,  
Respiră universul a nu știu câta oară...  
Stihiile din suflet s-au preschimbato în ființe,  
Nestăvilito furio lovesc în poarta minții,  
Asimptomatic dorul strecoară-n gând dorința  
De a veni la Tine, să îmi revăd părinții...  
Căci ce sunt eu? Nimicul, mereul veșnic nimeni  
Nădăjduind a strânge întreaga Ta splendoare,  
Te-am părăsit, Părinte, în ziua treispea, Vineri,  
Și cad,... să-Ți îngenunchi umila mea iertare!  
Ecol dimineții îmi bate la fereastră,  
Sunt deșteptat cu zorii ascunși după oglindă,  
Mă strânge așternutul iar inima-mi tresaltă  
Când ÎȚi aude pașii..., venind la mine-n tindă!  
A început din nou să plouă peste vară,  
Respiră universul a nu știu câta oară...!

ISBN 978-606-93183-5-5